

บทนำ

“ดาอีร์ เราจะเอาสีชมพูหรือสีเทา”

“ได้ทั้งสองสีครับ”

“ฉันชมพูอมส้มแล้วกัน แล้วเค้กล่ะ จะวางไว้ตรงไหน ช่างทาง
เข้าหรือตรงเวที”

“ครับ”

“แม้ว่าตรงเวทีดีกว่า จะได้ไม่เกะกะ”

“ครับ”

ธีระพัฒน์เออออกไปตามเรื่อง นัยน์ตาคมดูยังคงจับจ้องแบบงาน
สามมิติในจอโน้ตบุ๊กที่เจ้าตัวหิวมาด้วยเพื่อไม่ให้เสียเวลาทำงาน

“เอ๊ะยังไงนะเรา งานก็งานแต่งตัวเองนะ ไม่คิดจะออกความเห็น
เหนื่อยหรือ” คุณหญิงนฤมลผู้เป็นแม่เริ่มบ่นเมื่อลูกชายตัวดีเอาแต่
ก้มหน้าก้มตาทำงาน ไม่สนใจสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอีกไม่ถึงสัปดาห์นี้เลย
ด้วยซ้ำ แถมยิ่งเขามา การเตรียมงานก็ยิ่งช้าลงไปอีก เมื่อแม่สาว
น้อยใหญ่ที่รับจ้างมาจัดสถานที่เอาแต่มองตาละห้อยและส่งสายตา
ให้ธีระพัฒน์เป็นระยะโดยเจ้าตัวเองก็ยิ้มกริ่มหวานเสน่ห์ไปทั่ว

ใบหน้าขาว นัยน์ตาคมดู และแนวเคราจางๆ ที่ขยับใบหน้าใส่ให้
ดูคมคาย จมูกโด่งรับกับแนวคิ้วหนาและริมฝีปากหยักลึกจนน่าหลง

ดูไปได้ น้อยนักที่คนที่ไม่ได้ดีลธุรกิจด้วยจะได้ยินเสียงของเขา แม้จะพูดน้อย แต่ความเจ้าเล่ห์และเจ้าแผนการนั้นไม่มีใครเกิน ถ้าเขาอยากได้สาวคนไหน แคริมฝีปากหยักลึกนั้นเอื้อนเอ่ย เขาจะต้องได้ หุ่นหนาตัวสูงใหญ่เหมือนยักษ์ปักหลั่นกลับยิ่งเสริมบุคลิกของชายหนุ่มให้ยิ่งดูน่าเกรงขาม...

ยิ่งอายุมากขึ้น เส้นหน่ของธีระพัฒน์ยิ่งมากขึ้นเป็นทวีคูณ

และเขาเองก็อายุมากเกินกว่าจะมาสนใจงานแต่งงานเพื่อทดแทนบุญคุณอะไรไร้สาระนี้แล้ว

“เรียกว่างานแต่งงานของพ่อกับเพื่อนพอจะดีกว่าครับ ธีระยังงี้ก็ได้ก็แค่แต่งๆ ให้มันจบไป” ธีระพัฒน์เก็บโน้ตบุ๊กลงกระเป๋าเมื่อสมาร์ตโฟนเครื่องสวยฟ่องเบอร์โทร. ของบุคคลสำคัญ “ทางนี้ธีระฝากแม่ด้วยนะครับ ธีระมีงานด่วน ลูกค้ารออยู่”

“เอ๊ะตาธีร์...!”

เสียงบันไ้ผลเมื่อชายาวก้าวฉับๆ ไปก่อนเหยยคำลา แต่ร่างสูงใหญ่กลับต้องหยุดชะงักเมื่อชนเข้ากับคนร่างเล็กที่ตรงดิ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว

“ขอโทษค่ะ!” หญิงสาวรีบร้องบอกเสียงหวานในจังหวัดเดียวกับแฟ้มเอกสารที่ถืออยู่ร่วงกระจายลงพื้น ร่างเล็กกองอยู่ข้างกัน แต่ยังไม่ทันที่ธีระพัฒน์จะยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือเธอ เจ้าตัวก็ลุกขึ้นเก็บของอย่างรวดเร็วและวิ่งเข้าไปหาหัวหน้าออร์แกนไนเซชันที่กำลังคุยอยู่ไม่ห่างจากเขาและคุณหญิงนฤมลนัก

ตัวเล็กมาก...เหมือนตุ๊กตาไซซีมินิ น่ารัก น่าอด

นั่นคือสิ่งที่ธีระพัฒน์รู้สึกเมื่อเจ้าตัววิ่งมาชนกำแพงอย่างเขาและกระเด็นไปเอง

“นั่นหนูพลอย น้องสาวเพชรน้ำหนึ่งนั่นแหละ” คุณหญิงนฤมลมองตามสายตาของธีระพัฒน์ เมื่อลูกชายของเธอมองอะไรนานเกิน

สิบวินาที ผู้เป็นแม่ก็รู้ได้ทันทีว่าเขากำลังสนใจ

“น้องพลอยชมพู่ที่ตอนเด็กๆ เธอเคยมาบ้านเราบ่อยๆ ไข่ใหม่
ครับ”

“ไข่ แกจะมากับคุณพ่อแกเสมอ ตัวติดกับคุณพ่อยิ่งกว่าอะไร
ดี ไม่เหมือนคนพี่ นี่ก็มาช่วยงานแม่แทนตัวคนพี่ที่หายหัวไปเลย”

ธีระพัฒน์ไม่อาจจะสายตาจากร่างเล็กนั้นได้ เขายังจำได้ดีถึง
เสียงเจ็ดยแจ้วของคนี่เรียก ‘พีธีร์ พีธีร์’ อยู่ทุกครั้ง แต่เขาไม่เคยสนใจ
เธอเลย

“โตเป็นสาวแล้ว...น่ารักดีนะครับ สดใส”

“ตาธีร์ นั่นน้องสาวของเจ้าสาวเรานะ” คุณหญิงนฤมลปราง
เพราะรู้ดีถึงความคิดของลูกชาย

ธีระพัฒน์หัวเราะกลกเปลี่ยน “งั้นผมขอตัวก่อนนะครับ”

ธีระพัฒน์รีบกลับไปทำงาน ทั้งที่ดวงตามยังไม้อาจจะไปจาก
ร่างบอบบางที่บังเอิญหันมาสบตาได้เลยสักวินาที

ท่าทางเขาคงจะต้องหาเวลามาดูงานแต่งงานนี่บ่อยๆ เสียแล้ว

ลี

1

วิวาห์ไร้รัก

กลิ่นกุหลาบหอมอบอวลไปทั่วห้องบอลรูมขนาดใหญ่ของ
โรงแรมชื่อดังใจกลางเมืองราวกับต้องการต้อนรับแขกหรือที่ประดับ-
ประดาร่างกายของตนด้วยเพชรน้ำงาม ประชันโฉมกันอย่างไม่ยอมแพ้
ท่ามกลางเสียงหัวเราะพร้อมกับคำเยินยอถึง ‘งานเกี้ยววอดของสอง
ตระกูล’ ทว่าผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกลับหน้าขึ้นอกตรม โดยเฉพาะคุณหญิง
นฤมลที่ได้แต่แสวงหิวเราะเมื่อเพื่อนๆ ในวงสังคมชั้นสูงเอาแต่ถามหา
ตัวเจ้าสาว เพราะพบแต่เพียงเจ้าบ่าวยืนเคร่งขรึมอยู่ไม่ห่าง

“คุณหญิง มันอย่างไรกันคะ ทำไมหนูเพชรถึงยังไม่ออกมาอีก
นี่ก็ใกล้จะได้เวลาขึ้นเวทีแล้วนะคะ” ลับหลังบรรดาแขก คุณหญิง
นฤมลที่รีบตัวดสายตาไม่พอใจไปยังคุณหญิงรัตนผู้เป็นมารดาเจ้าสาว
ที่กระวนกระวายอย่างเห็นได้ชัด

“เดี๋ยวดิฉันจะไปตามให้ นะคะ” ด้วยฐานะทางการเงินที่ตกเป็น
รอง คุณหญิงรัตนจึงทำได้แต่เพียงก้มหัวรับคำและตรึงไปยังห้องพัก
เจ้าสาวอย่างรวดเร็วเท่าที่ชูดราตรีทางปลาของเธอก็เอื้ออำนวย

“ยายพลอย ยังหาตัวพี่สาวแกไม่เจออีกหรือ!” เสียงตวาด
ดังลั่นมาก่อนตัว ทำให้ร่างอรรชรที่เพียรจ้มมือถือเพื่อติดต่อเพชรน้ำหนึ่ง
ผู้เป็นพี่สาวและเจ้าสาวที่หายตัวไปถึงกับสะดุ้งโหยงและผลอปล่อย

สมาร์ตโฟนหลุดจากมือ

“คุณแม่...”

“นี่มันก็ใกล้ถึงเวลาขึ้นเวทีมากแล้วนะ ยายเพชรม่่วแต่ไปเที่ยวเล่นอยู่ที่ไหนกันเนี่ย” คุณหญิงรัตนกระพี้กระพืด ฟาดวงฟาดวง จนช่างแต่งหน้าและช่างชุดของเจ้าสาวออกสิ้นขวัญแหวนไปตามกัน

วันนี้เป็นหนึ่งในวันสำคัญที่เรียกว่าชีเป็นชีตายของตระกูลจิตรมงคล หลังจากสูญเสียเสาหลักของบ้านไปด้วยอุบัติเหตุรถชนฐานะทางการเงินของตระกูลก็ใกล้จะเข้าขั้นล้มละลาย เพราะการติดพันอย่างหนักของคุณหญิงรัตนผู้ไม่เคยมีใจให้สิ่งอื่นนอกจากเงินและตนเอง เมื่อเงินสำรองก้อนสุดท้ายใกล้หมด คุณหญิงรัตนจึงต้องหาหนทางทำเงินใหม่ แต่จะกังวลอะไรในเมื่อเธอมีลูกสาวที่หน้าตาสะสวยถึงสองคน

เพชรน้ำหนึ่ง พี่สาวคนโต เธอเป็นแบบอย่างของผู้หญิงจัดจ้านสวยดู และไหวพริบดี รู้รักษาตัวรอด และไม่ชอบให้ใครมาบังคับ

พลอยชมพู ลูกสาวคนเล็กที่บ้าน ตัวบอบบาง หน้าตาจิ้มลิ้มและไม่สู้คน จึงถูกคุณหญิงรัตนเรียกใช้รองมือรองเท้าแทนแม่บ้านที่หนีออกไปแทบหมด เธอรักการอ่านและไม่ชอบเข้าสังคม แต่ก่อนคุณหญิงรัตนมักจะบ่นลูกสาวคนนี้ให้เพื่อนในวงไฟของเธอฟังเสียบ่อย แต่ดีที่พลอยชมพูนั้นรักเรียน ดีกรีปริญญาตรี เกียรตินิยมอันดับ 1 พ่วงด้วยปริญญาโทจากมหา'ลัยชั้นนำอีกใบให้พอเชิดหน้าชูตาได้ ทำให้ตอนนี้คุณหญิงรัตนไม่บ่นลูกสาวรายนี้เสียเท่าไรนัก

เมื่อมีของดีอยู่ในมือก็ต้องรู้จักใช้ แม่มายลูกสองนึกขึ้นได้ว่าสามีของเธอมีบุญคุณที่คอยเกื้อหนุนอุ้มชูตระกูลภาคเวทกุลมากพอที่ทางฝ่ายนั้นเคยเอ่ยปากเสนอลูกชายคนเดียวของพวกเขาให้มาดองเกี่ยวกัน หวยจึงออกที่เพชรน้ำหนึ่ง พี่คนโตวัยยี่สิบตอนปลายที่ควรจะต้องไปก่อน เพียงแค่นี้สมบัติของทั้งสองตระกูลก็จะอยู่ในมือของคุณหญิง

รัตนทั้งหมด

สมบัติ ภาคเวทกุล รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะรับลูกสาวของผู้มีพระคุณกับเขามาดูแล ดิฉันอยู่ที่คุณหญิงนฤมล ภรรยาของเขาที่รู้จักดีศัพท์ของคุณหญิงรัตนดี และจะไม่ยอมให้คนนอกตระกูลมากอบโกยสมบัติของเธอไปได้ง่ายๆ อย่างแน่นอน

...

“คุณแม่ใจเย็นก่อนนะคะ เดี่ยวพี่เพชรก็คงมา” พลอยชมพูหวาดกลัว ตั้งแต่จบงานพิธีสมรสในช่วงเช้า พี่เพชรก็หายตัวไปและไม่มีใครหาเธอพบ จวบจนพิธีเย็นจะเริ่มต้นขึ้น ชุดแต่งงานสีขาวสะอาดก็ยังคงแขวนอยู่บนราวเสื้อ ไร้ผู้สวมใส่

“แกก็ตอบฉันแบบนี้ตั้งแต่เมื่อบ่ายแล้ว ยังไม่เห็นเจ้าเพชรจะโผล่มา มันหายไปไหนกันนะ” เวลาที่กระชั้นยิ่งทำให้อารมณ์ของคุณหญิงรัตนแย่งยิ่งกว่าเคย

“เหลืออีกไม่ถึงชั่วโมงแล้วนะคะ ถ้าช้ากว่านี้เกรงว่าพวกช่างจะทัชอัปและแต่งตัวให้ไม่ทัน”

“ไม่ทันก็ต้องทัน! ฉันจ้างพวกเธอมาทำงาน พวกเธอก็ต้องทำให้ได้!” คุณหญิงรัตนโยนอารมณ์ของตนเองไปยังช่างอีกสามสี่คนที่ยืนรออยู่ ทุกคนส่งสายตาวิงวอนพลอยชมพูผู้เป็นลูกสาวให้ช่วยเหลือ เธอเองก็สนใจและไม่รู้จะทำอย่างไรดี

“คุณแม่คะ พลอยว่าเราไปบอกคุณน้านฤมลดีกว่าไหมคะ จะได้ช่วยกันแก้ปัญหา...” พลอยชมพูเสนอ

“ไปบอกให้มันดำหัวฉันนะสิ! ลูกสาวคนเดียวไม่มีปัญญาจับไว้ได้ ปล่อยให้มันวิ่งเงินหนึ่งงานแต่งงานไปแบบนี้”

“แต่พี่เพชรเขาก็บอกคุณแม่ตั้งแต่แรกแล้วว่าเขาไม่อยากแต่ง...”

“ไม่อยากแต่งก็ต้องแต่ง! ถ้าไม่มีสมบัติของตระกูลภาคเวทกุลแล้วเราจะเอาอะไรกิน”

“เงินเดือนของพลอยกับพีเพชรก็มีนะคะแม่ รวมๆ กันต่อเดือนก็หลายอยู่”

“แค่เศษเงินของพวกเขาทั้งสองคนมันจะไปพออะไร ไหนจะค่าแม่บ้าน ค่าค่านสวนอีก แกรู้หรืออย่างไรว่าค่าใช้จ่ายต่อเดือนของบ้านเรานะเท่าไร” คุณหญิงรัตนกระพืดกระพืด

พลอยชมพุลุบตาต่ำ กล่าวย่นเสียงอึ้ง

“ก็ถ้าแม่จะลดความถี่ของการจัดสมาคมแม่บ้านที่บ้านเราลงหน่อย...”

“พลอยชมพู่!”

เสียงตวาดแว๊ดทำเอาหญิงสาวรีบก้าวถอยหลัง เพราะกลัวฤทธิ์คุณหญิงแม่จะหยิกเนื้อเธอจนเขียวอีก

ทุกนาที่ที่ผ่านพ้นไปไม่ได้ทำให้คุณหญิงรัตนดูใจเย็นลงเลย พลอยชมพู่ผละจากคุณแม่ ขยับไปดูแลข้างคนอื่น ๆ ที่ยังไม่ได้รับประทานข้าวกันเลยตั้งแต่กลางวัน เพราะต้องรอเสตนด์บายแต่งตัวให้เจ้าสาว เมื่อดูแลคนเสร็จก็ขยับมาหีบจับชุดสีชาวสะอาดให้เข้าที่เข้าทางเพื่อให้ชุดเจ้าสาวของพี่สาวเธอดงามที่สุด

คุณหญิงรัตนมองดูลูกสาวคนเล็กที่หีบๆ จับๆ ชุดเจ้าสาว ใบหน้าจิ้มลิ้มของพลอยชมพู่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางอ่อนๆ อย่างที่เจ้าตัวชอบ ผิวขาวละเอียด นัยน์ตาสีน้ำตาลหวานฉ่ำ...

“พลอยชมพู่...ปีนี้แกอายุเท่าไรแล้วนะ” คำถามจากผู้เป็นแม่ทำให้สตรีในชุดเพื่อนเจ้าสาวหันตัวกลับมาตอบ

“ยี่สิบสี่แล้วค่ะ”

“ก็ถึงวัยที่จะมีสามีได้แล้วสินะ”

“คุณแม่!!!” พลอยชมพู่เบิกตากว้างด้วยความตื่นตระหนก เพียงแค่มองตาทำไมเธอจะไม่ว่าว่าคุณหญิงรัตนคิดอะไรอยู่ และนั่นไม่ดีกับเธอเอาเสียเลย...

“ฉันเคยบอกแกแล้วไง ถ้าพี่สาวมันไม่ยอมแต่ง น้องสาวมันก็ต้องแต่ง”

หัวใจของพลอยชมพูสั่นหวิว ความยินดีในพิธีมงคลสมรสของเพชรน้ำหนึ่งมลายุลีน ความเป็นหญิงของเธอกำลังจะถูกยึดเยียดให้ชายอื่น

“พลอยยังไม่พร้อม...อีกอย่างพี่เพชรก็เข้าพิธีช่วงเช้าไปแล้ว”

“เพชรเข้าช่วงเช้าไปแล้ว ก็ถึงตาแกเข้าพิธีช่วงเย็น”

“แม้จะเปลี่ยนตัวเจ้าสาวกลางคันแบบนี้ไม่ได้นะคะ แล้วคนอื่นเขาจะว่ายังไง” พลอยชมพูพยายามแย้งและอ่อนวอน หาทางให้ตัวเองรอดจากบ่วงที่หล่นใส่หัวอย่างปัจจุบันทันด่วน แต่คุณหญิงรัตนไม่สนใจ คำขอร้องของเธอเลยสักนิด หยาดน้ำใสจิ้งเอ๋อในสองดวงตาคู่สวย

“ฉันจะเปลี่ยนตัวเจ้าสาวโดยไม่ให้คนอื่นรู้ แกก็ไปอธิบายให้สามีฟังในห้องหอแล้วกัน”

เหมือนอนสนีบาดฟาดลงกลางใจ ร่างอรชรทรุดตัวลงนั่งกับพื้น และร้องไห้ให้ความขมขื่นที่เธอถูกข่มขืนทางใจด้วยฝีมือแม่ของเธอเอง

ชุดเพื่อนเจ้าสาวถูกปลดออกจากร่างอรชรอันอันแทนที่
ด้วยชุดเจ้าสาวสีขาวปลอดประดับชายด้วยลูกไม้ปักด้นสีเงินเสริมด้วยมุกเม็ดเล็กโดยรอบ ส่วนบนเป็นผ้าชีทฐูสีเนื้อซับในด้วยผ้าลูกไม้ที่ทอดสัดส่วนจนผู้สวมอับอายจนอยากแทรกแผ่นดินหนี ด้านหลังมีโบปล่อยชายยาว เพื่อซ่อนรอยแก้ทรงชุดอย่างเร่งด่วนให้พอดีกับขนาดตัวของเจ้าสาวคนใหม่ ใบหน้าที่แดงอ่อนๆ ถูกจับมาประทินโฉมใหม่เพื่อให้โดดเด่นขึ้น

พลอยชมพูหลบอยู่หลังประตูบานใหญ่ เธอสวมชุดเจ้าสาวที่เธอไม่ได้เลือก ถีอดอกไม้ช่อเล็กที่เธอไม่ได้เลือก และกำลังจะเดินไปสู่งานวิวาห์ที่เธอไม่ได้เลือกเช่นกัน

“ขอเชิญตัวเจ้าสาวค่า”

ประตูตู้พิธีวาทน์เปิดออก กลุ่มเพื่อนเจ้าสาวที่ไปรดดอกไม้อยู่
สองข้างพรมแดงที่ทอดยาวเป็นเส้นทางดอกไม้พาเธอไปที่เวที

ข้างหน้านั้นคือกรงขนาดใหญ่ที่จะกักขังและพันธนาการชีวิต
ของเธอไว้ทั้งชีวิต

‘ถ้าแก่ทำให้งานแตงนี่ล้ม แกก็ไม่ต้องมาเรียกฉันว่าแม่อีก’

พลอยชมพูปาดน้ำตา เธอก้าวไปเหมือนร่างที่ไร้วิญญาณ ไม่มี
ใครคิดสังเกตเรื่องที่เจ้าสาวโดนสลบตัว ด้วยความสูงและหุ่นที่ใกล้เคียงกัน แม้กระทั่งเพื่อนเพชรน้ำหนึ่งที่เป็นเพื่อนเจ้าสาวก็ยังไม่สังเกต
เห็น

พลอยชมพู่ไม่ได้ยินเสียงผู้คนที่ร่วมยินดีไปกับเธอ

ไม่ได้ยินเสียงเพื่อนเจ้าสาวที่ให้อิ้วแซวเธอ

ไม่ได้ยินเสียงดนตรีในงานแต่งงานของเธอ

ไม่ได้ยินเสียงพิธีกรที่กำลังบรรยายประวัติของคู่บ่าวสาวที่ไม่ใช่
ประวัติของเธอ

ไม่มีใครรู้ว่าเธอหายไปและมายืนอยู่ตรงนี้

เป็นเจ้าสาวที่ถูกแม่ขายกินแทนพี่เพชรน้ำหนึ่ง...

ช่างแต่งหน้าสวมมงกุฎเจ้าสาวที่มีผ้าตาข่ายผืนใหญ่ให้เธอเพื่อ
บดบังใบหน้าของเธอจนเหลือเพียงเสี้ยวหน้าตามคำสั่งของคุณหญิง
รัตน เพื่อให้งานวิวาทย์ยังดำเนินต่อไปได้โดยไม่มีใครรู้ว่าเจ้าสาวคนเดิม
เมื่อเข้านี้ได้หนีไป

พลอยชมพู่หยุดยืนอยู่บนเวที ต่อหน้าบรรดาแขกเหรื่อมากมาย
ที่คุณหญิงทั้งสองต้องรักษาหน้า พลอยชมพู่จึงปฏิเสธที่จะเปิดผ้าคลุม
หน้าของเธอออก

คนที่ยืนอยู่ข้างกันกับเธอคือเจ้าบ่าว

ธีระพัฒน์ ภาคเวทกุล

หรือที่คุณพ่อสมบัติเคยแนะนำให้เธอรู้จักเมื่อนานมาแล้วว่า
เขาคือ พีธีร์ ครั้งสุดท้ายที่ทั้งสองได้พบเจอนั้นยังเป็นเพียงวัยเด็ก
พลอยชมพู่จำหน้าเขาไม่ได้แล้วด้วยซ้ำ

แต่ตอนนี้เขากำลังจะมาเป็นสามีของเธอ

พลอยชมพู่มองไม่เห็นหน้าเขา ด้วยม่านน้ำตาและตาข่ายที่
รบกวนการมองเห็น แต่มันคงไม่สำคัญอะไร เพราะไม่ว่าเขาจะเป็นใคร
จะหน้าตาอย่างไร พลอยชมพู่ก็ไม่มีสิทธิ์ในการหลีกเลี่ยง เปรียบเหมือน
เจ้าสาวที่ถูกโซ่ล่าม แต่ปิดบังโซ่ตรวนไว้ด้วยชุดสวยและงานแต่งใหญ่
โต

เวลานั้นผ่านไปเนิ่นนาน หญิงสาวปล่อยให้ล่องลอยโดยไร้
จุดหมาย เธอปฏิเสธที่จะมีส่วนร่วมทุกอย่างบนเวที จนกระทั่งเจ้าบ่าว
ที่ไม่รู้จักขยับตัวเข้ามาใกล้

พลอยชมพู่สะดุ้ง เธอขยับตัวหนีโดยสัญชาตญาณ แต่ถูกมือ
ใหญ่ที่เอื้อมออกมาจับเอวของเธอเอาไว้ เสียงกระซิบทู่มุด่าดังอยู่ข้าง
ใบหูเธอ

“เธอไม่ใช่เพชรน้ำหนึ่ง”

พลอยชมพู่หลุดออกจากภวังค์อันไร้สติ นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้ม
เบิกกว้างสลับกับดวงตาสีดำดูของคนที่เฝ้ามองอยู่ ความตื่นตระหนก
เกิดขึ้นบนดวงหน้าของเจ้าสาว

“พีธีร์...” เจ้าของเสียงหวานละล้าละลัก หมายถึงอ่อนหวานและ
ร้องขอไม่ให้เขากระซิบหน้ากากเจ้าสาวของเธอออก แต่ยังคงตัวหนี
ยังไม่รอด เมื่อธีระพัฒน์กระซิบเอวของเธอให้เข้าไปใกล้กว่าเดิม

“จวบเลย! จวบเลย! จวบเลย! จวบเลย!”

เสียงเชียร์คึกคะนองดังมาจากฝ่ายเพื่อนเจ้าบ่าวเจ้าสาว ธีระพัฒน์
รั้งตัวเจ้าสาวของเขาให้เข้ามาใกล้ นิ้วเรียวยับผ้าตาข่ายที่ปิดบัง
ใบหน้าเจ้าสาวออกแต่เพียงน้อย และบังเธอจากแขกผู้ร่วมงานด้วย

ร่างกายอันสูงใหญ่ของเขา ก่อนที่จะทันรู้ตัว ริมฝีปากรูปกระຈັບก็ถูก
ริมฝีปากอุ่นเข้าทาบทาม

พลอยชมพูนึงงั้น เธอถูกขโมยจูบโดยคนที่แทบไม่รู้จัก และเธอ
ทำอะไรไม่ได้นอกเสียจากจำยอม เพราะชุดเจ้าสาวที่แขวนอยู่บนตัว
ธีระพัฒนภรณ์จูบออก และเป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นเจ้าสาวของ
เขาเต็มตา

ดวงหน้าหวานละมุนสะอาดสะอาดแต่งแต้มสีสันให้ดูสดใส
พวงแก้มชมพูระเรื่อรับกับดวงตาหวานสีน้ำตาลที่เบิกกว้างด้วยความ
ตื่นตระหนก จมูกเล็กรับกับริมฝีปากรูปกระຈັบที่เขาเพิ่งได้ครอบครอง
ธีระพัฒนชัยยิ้ม ก่อนจะปิดบังใบหน้าของเธอจากสายตาแขก
ไว้ดังเดิม

“เตรียมตัวไว้ให้ดี ฉันจะขอคำอธิบายจากเธอคืนนี้นับแต่เพียง
ของเรา”

2

คืนส่งตัวเข้าห้องหอ

ไม่มีใครรู้ว่าพลอยชมพูมาสวมรอยเป็นเจ้าของสาวจบจบ จบพิธีแต่งงาน บ่าวสาวถูกส่งตัวเข้าห้องหอ นั่นก็คือห้องหนึ่งในโรงแรมที่จัดงานพิธีของทั้งคู่ ญาติฝ่ายบ่าวสาวพากันออกไปแล้ว และคุณหญิงรัตนยังไม่วายหันมากำชับเธอว่าห้ามก่อเรื่องและล้มงานเกี่ยวดวงของทั้งสองตระกูลนี้เป็นอันขาด

แล้วจะให้พลอยชมพูทำเช่นไร เมื่อสุดท้ายแล้วเจ้าบ่าวของเธอ ก็ต้องรู้ว่าเธอไม่ใช่พี่เพชร เจ้าสาวของเขา

“ถอดผ้าคลุมตกลงๆ นั้นออกได้แล้ว” เจ้าของเสียงทุ้มสั่งโดยทันทีที่อยู่กันสองต่อสอง พลอยชมพูยังคงลังเล “ถ้าเธอไม่ถอด ฉันจะถอดให้เอง”

เพียงเท่านั้นหญิงสาวก็ถอดผ้าคลุมหน้าออกโดยเร็ว

นัยน์ตาวานกวาดมองโดยรอบ สู้ทเจ้าบ่าวพาดไว้บนเก้าอี้ข้างเตียง ชายหนุ่มร่างกำยำกำลังปลดกระดุมแขนเสื้อเชิ้ตเขา มัดกล้ามเนื้อแน่นอยู่ภายใต้เสื้อขาวจนพลอยชมพูเกรงว่ามันจะปริออกมา

ด้วยวัยสามสิบเจ็ดปีที่ผ่านผู้หญิงมามาก ทำให้ระพีพัฒน์นั้นไม่ยึดเหนี่ยวกับการแต่งงานเท่าไรนัก เขาจบเมืองนอก ใช้ชีวิตเมืองนอกตั้งแต่เด็กๆ เรื่องผู้หญิงนี้จัดว่าซ้ำซาก โดยเฉพาะเมื่อกลับมาถึงเมืองไทย

ด้วยหน้าตาที่จัดว่าหล่อสไตล์เอเชีย ผิวขาว หุ่นดี ส่วนสูงก็เหยียบร้อยแปดสิบเกินมาตรฐานชายไทย ทำให้บรรดาผู้หญิงเข้ามาถวายเป็นของเล่นให้เขาเลือกมากหน้าหลายตา เมื่อเที่ยวเล่นได้สักระยะ เขาก็เริ่มคิดจะทำธุรกิจของตนเอง โบหน้าที่ดูเด็กทำให้ธีระพัฒน์ตัดสินใจไว้คราน้อยๆ เพื่อให้ดูดีขึ้น และมันยังเพิ่มเสน่ห์ รวมถึงความคมคายให้เขาอีกเท่าตัว

ธีระพัฒน์ถอดชุดอันทะอะทะออก เหลือเพียงเชิ้ตขาวหลุดลุ่ย และผมหยักศกที่ถูกยี่จนยุ่งเหยิงตามสไตล์ของเขา ดวงตาสีดำดูตัวดมองเจ้าสาวหน้าตาจิ้มลิ้มที่นั่งห่อตัวราวกับลูกนกน้อย

เธอไม่ใช่เพชรน้ำหนึ่งที่พ่อเขาบังคับให้เขาแต่งงานด้วย โดยข่มขู่ว่าจะยึดธุรกิจรับออกแบบภายในของเขาคืนทั้งหมด ถ้าธีระพัฒน์ไม่ยอมรับการแต่งงานนี้ ชายหนุ่มไม่ชอบผู้หญิงจัดจ้านอย่างเพชรน้ำหนึ่งเสียเท่าไรนัก เขารู้สึกถูกตาต้องใจใครอีกคนมากกว่า

“น้องพลอยสินะ”

นัยน์ตาวานเบิกโต ริมฝีปากสีกุหลาบแย้มยิ้มกำกึ่งยินดีระคนตกใจ

“พี่ธีร์... จำพลอยได้ด้วยหรอคะ”

“ทำไมจะจำไม่ได้ ผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่คอยวิ่งตามแม่ฉันตลอดการเตรียมงานแต่งงานน่าเบื่อนี้” ชายหนุ่มสบถ พลอยชมพูสะดุ้ง “ว่าแต่น้องพลอยทำไมมาอยู่ในชุดเจ้าสาวได้ พี่สาวเธอละ”

พลอยชมพูไม่ตอบ เธอตอบไม่ได้ ถ้าตระกูลภาคเวทกุลรู้ว่าพี่เพชรหนีการแต่งงาน งานวิวาห์นี้จะล่มทันที

ยังเหลือการจดทะเบียนสมรสในวันพรุ่งนี้ พลอยชมพูก็ได้แต่หวังว่าเพชรน้ำหนึ่งจะกลับมาทัน

“ว่าไง” ธีระพัฒน์เอ่ยถามซ้ำเมื่อยังไม่ได้คำตอบ

เจ้าสาวคนงามก้มหน้างุด เอ่ยเสียงอู้้อ

“พี่เพชรปวดท้องกะทันหันห็นคะ ยืนไม่ไหว ก็เลยให้พลอยมาแทน”

“ให้มาแต่งงานแทน?”

“...คะ”

“เธอเนี่ยโกหกไม่เก่งเลยนะน้องพลอย” เสียงหัวเราะหึในลำคอ ทำเอาหญิงสาวทำท่าออยากจะร้องไห้ ธีระพัฒน์ที่แอบมองหญิงสาว คนนี้มาระยะใหญ่ก็พอจะรู้ว่าเธอนั้นหัวอ่อนเสียจนน่าแกล้ง

ในเมื่อเสนอตัวเข้ามาให้เขาแกล้ง แกล้งเสียหน่อยจะเป็นไร...

“แล้วจะเอาอย่างไรต่อ ตอนนี้เป็นคืนส่งตัวเข้าห้องหอ เธอมาเข้างานแต่งงานแทนพี่ แล้วจะเข้าห้องหอแทนพี่เธอด้วยหรือเปล่า”

“พี่ธีร์!” พลอยชมพูเบิกตาโต

“มาสิ ฉันพร้อมแล้ว เราจะเริ่มจากตรงไหนกันก่อนดีล่ะ บนเตียงบนโซฟา หรือจะในห้องน้ำดี?”

เข้าเหย่เพียงเท่านั้น ใบหน้าหวานก็แดงก่ำราวกับถูกเพลิงร้อนเผา พวงแก้มแดงระเรื่อดังลูกเชอร์รี่ พลอยชมพูยืนบิดกระโปรงเจ้าสาว เสียจนธีระพัฒน์เกรงว่ามันจะขาดคามือเธอไปเสียก่อน

“พลอยแคะ...มาแทนให้พิธีดำเนินต่อไปได้ ไม่ให้งานขาดตอนไม่ได้จะมาเป็นเจ้าสาวแทน ถ้ายังงี้พิธีหรือพี่เพชรดีกว่านะคะ” พลอยชมพูต่อรองอ้อมอ้อม กิริยาขวยเขินนั้นยิ่งทำให้ธีระพัฒน์อยากแกล้งยิ่งขึ้นไปอีก

“ฉันถือว่าคุณเข้าหอก็เป็นอีกหนึ่งพิธีนะ แล้วทีนี้จะทำอย่างไรดีล่ะ”

ธีระพัฒน์ปลดกระดุมเสื้อเชิ้ต พลอยชมพูมองตามมือขาว เมื่อกระดุมเม็ดที่สามถูกปลด ผิวขาวพร้อมกับร่องอกของชายหนุ่มก็ทำเอาพลอยชมพูที่ไม่เคยผ่านผู้ชายมาก่อนหน้าร้อนผ่าว เธอรีบเบือนหน้าหลบ แต่เหมือนเป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาด เมื่อรู้ตัวอีกที เกาของร่างใหญ่ก็เข้ามาประชิดเสียแล้ว

“พิธีหรือยาทำอะไรพลอยนะ! พลอยขอ” หญิงสาวร้องพร้อมยก

สองแขนขึ้นกัน แต่ธรรพ์พัฒน์ไม่ปล่อยให้หนักน้อยของเขาได้บินอย่างอิสระตามใจ ชายหนุ่มก้าวเข้าไปใกล้จนพลอยชมพู่ต้องก้าวถอยหลังเมื่อชายกระโปรงเจ้าสาวชนกับผนัง พลอยชมพู่ก็หมดทางหนี ชายหนุ่มจึงกักเธอไว้ด้วยแขนอันแข็งแรงทั้งสองข้าง

“พีธีร์...” เสียงหวานลั่นระริกราวเจ้าตัวจะร้องไห้ ธรรพ์พัฒน์ใจอ่อนยามเมื่อเห็นดวงตาสีน้ำตาลคู่นั้นเออนองด้วยน้ำใสแจ้ว เธอหวาดกลัวเขาอย่างเห็นได้ชัด

“หันหลังมา” ธรรพ์พัฒน์เอ่ยเสียงเข้ม แต่พลอยชมพู่ยังดันตัวเองแนบกับผนังห้อง “จะหันมาตีๆ หรือจะต้องให้พี่ใช้กำลัง”

เพียงเท่านั้นร่างเล็กๆ ก็รีบหมุนรื้อยแปดสิบองศาจนกระโปรงเจ้าสาวบานพู่ฟอง ธรรพ์พัฒน์กลั่นเสียงหัวเราะ เขาจับร่างเล็กๆ ให้อยู่นิ่ง และค้นหาอะไรบางอย่างบนชุดเจ้าสาวของเธอ

“พีธีร์จะทำอะไรคะ” กลัวก็กลัว หวาดก็หวาด แต่ก็ทำได้แค่เพียงถาม เพราะถ้าธรรพ์พัฒน์ใช้กำลังจริง พลอยชมพู่คงสู้แรงเขาไม่ได้แน่ ทางที่ดีต้องหาทางพูดจากับเขาให้รู้เรื่อง

“ก็ถอดชุดเจ้าสาวของเธอซะสิ”

“อย่านะคะพีธีร์ พลอยขอเถอะนะคะ เดียวพี่เพชรก็คงจะมาพีธีร์รอพี่เพชรเถอะนะคะ” เสียงนั้นอู้อี้ลละล้าละลักจนน่าสงสาร แต่คนชอบแกล้งก็แสร้งดีหน้าซึ่งขังพร้อมกับทำเสียงดู

“อยู่นิ่งๆ ตอนนี่เธอเป็นเจ้าสาวของพี่ พี่สั่งอะไรเธอก็ต้องทำตาม ไม่งั้นเธอจะไม่มีทางเห็นลายเซ็นของพี่บนใบทะเบียนสมรสวันพรุ่งนี้แน่”

เจ้าสาวตัวปกลมย่นแข็งยิ่งกว่ารูปสลักหิน ธรรพ์พัฒน์กลั่นหัวเราะขำก็ขำ เอ็นดูก็เอ็นดู เขาจับไหล่เล็กๆ ให้อยู่กับที่ ขยุกขยิกอยู่กับเสื้อ เธอไม่นาน สักพักชิบของชุดเจ้าสาวก็ถูกรูดลง

พลอยชมพู่ตะครุบชุดโดยอัตโนมัติ แต่เพราะมันพอดีสัดส่วน

จึงไม่ได้ลงไปกองอยู่ที่พื้น แต่หัวใจของหญิงสาวนี่สิ หล่นไปอยู่ที่ตาตุ่มแล้ว

“เออละ...”

พลอยชมพูสะดุ้งเฮือกเมื่อนิ้วอุ่นแตะเบาๆ ที่ผิวเธอ ริระพัฒน์ขมวดคิ้ว

โถ แม่ขวัญอ่อนน เขายังไม่ทันจะได้ทำอะไร ยิ่งกลัวเขาถึงขนาดนี้ ถ้าเขาเกิดนึกจะซุกชนขึ้นมา...เธอจะไม่ร้องไห้และแหกปากให้คนช่วยเลยหรือ

“พี่ช่วยรูดซิปลงให้แล้ว เธอไปอาบน้ำแล้วถอดชุดนี้เสียทีเถอะ เห็นแล้วพี่อดอดแทน ในห้องน้ำน่าจะมีชุดให้เปลี่ยนอยู่”

พลอยชมพูวัดตามองริระพัฒน์ด้วยรอยยิ้มหวาน ดวงตาของเธอเป็นประกายระยับเมื่อริระพัฒน์ไม่ได้คิดจะรังแกเธอ

“พี่จะนับหนึ่งถึงสาม ถ้าน้องพลอยยังไม่ไป พี่จะเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ห้องพลอยตรงนี้แหละ”

ร่างเล็กรีบกุ๊กกิ๊กจ้อหายลับไปหลังประตูห้องน้ำอย่างรวดเร็ว

ริระพัฒน์ทิ้งตัวลงนั่งบนเตียง เขาถอนหายใจหนัก นี่เขาได้เจ้าสาวแบบไหนมากันนะ

เดิมทีเป็นเพชรน้ำหนึ่งที่ก็ดูจะผ่านโลกมามากมาย ริระพัฒน์ตั้งใจว่าจะมาจัดเจ้าสาวของเขาให้หน้าใจที่บังอาจมาช่วงชิงชีวิตโสดของเขาไป แต่พอเจ้าสาวของเขาเปลี่ยนเป็นพลอยชมพูในคืนส่งตัวเช่นนี้ ริระพัฒน์ก็ถึงกับทำอะไรไม่ถูก

ยิ่งเจ้าธีร์น้อยเริ่มตื่นตัวจากการอ่อนหวานสุดน่ารักพร้อมน้ำตาของเจ้าสาวไว้เพียงสาคคนนี้

ไม่ได้ปลดปล่อยมานาน แต่ก็ไม่อยากรังแกเด็ก...

แต่เด็กมันก็น่ารักเหลือเกินนี่

นานเสียจนเจ้าบ่าวหมาดๆ แทบจะหลับคาเตียง เจ้าสาว
ของเขาก็ยังไม่ยอมออกมาจากห้องน้ำ วีระพัฒน์จึงต้องไปเคาะประตู
เรียก

“ทำอะไรอยู่นะ นี่มันจะสว่างโหมงหนึ่งแล้ว พี่ให้เธอเข้าไปอาบน้ำนะ
ไม่ใช่นั่งหลับ” ชายหนุ่มบอกแกมดู

“เออ...พี่วีระคะ ไม่ทราบว่าย่างนอกพอจะมีชุดอะไรให้พลอย
เปลี่ยนได้ไหมคะ” เสียงหวานอ้อมอ้อมดังกลับมา ดูเหมือนว่าเธอจะ
อยู่แค่หลังประตูห้องน้ำนี่เอง

วีระพัฒน์หันมองรอบกาย

“ไม่มี ทำไม ในห้องน้ำไม่มีชุดให้เธอเปลี่ยนหรือ” ถ้าม
กลับพลางสงสัย คนอีกฝั่งเงยไปจนเขาต้องเคาะเรียก

“ผู้ใหญ่ถามก็ต้องตอบสิ มาเงยใส่แบบนี้ใช้ได้ที่ไหนกัน”

“คือว่ามันก็มี แต่ว่า...”

“แต่ทำอะไร”

ไม่มีคำตอบ เสียงคนหลังบานประตูขยับกายขยุกขยิกก็ดังขึ้น
พลอยชมพูปลดกลอนบานประตู เป็นจังหวะเดียวกับที่วีระพัฒน์
เปิดเข้าไป

ร่างบอบบางในชุดคลุมอาบน้ำสะดุ้งเฮือก เธอรีบกระชับชุด
ปิดบังผิวขาวๆ ไว้ แต่ด้วยความที่เป็นชุดคลุมอาบน้ำ เรียวขาสวยจน
เกือบจะถึงขาอ่อนก็ออกมาแวบแวมให้ชายหนุ่มเห็นอยู่ดี

วีระพัฒน์ใจเต้นรัว ฮอริโมนถูกผู้ชายพลุ่งพล่าน เจ้าวีระน้อยก็
ผงาดเอาเสียจริงๆ ไม่คิดเลยว่าชุดลำลองที่ทางโรงแรมเตรียมให้มันจะ
‘เฉพาะ’ กับคืนส่งตัวเข้าห้องหอเหลือเกิน

ยุบหนอ พองหนอ ช่มใจไว้หนอ...

ความเสียบทำให้หญิงสาวยิ่งใจไม่ดี พลอยชมพูอายแสนอาย
เธออยากจะแทรกแผ่นดินหนีเมื่อมีผู้ชายมาเห็นเธอในสภาพเช่นนี้

ธีระพัฒน์เอาแต่จ้องเธอและไม่ยอมพูดอะไร เธอก็หัวน้ใจ หญิงสาว
เลื่อนประตูหมายจะปิด แต่มือใหญ่มาขวางไว้เสียก่อน

“จะทำอะไร”

ธีระพัฒน์กลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอและเอ่ยออกมาได้ใน
ที่สุด พลอยชมพูได้แต่ยิ้มเจื่อนรับสีหน้าดูๆ ของเขา

“พลอยว่าชุดนี้มันดูไม่ค่อยเหมาะ ถ้ายิ่งไปพลอยเปลี่ยนกลับไป
ใส่ชุดแต่งงานดีกว่า”

ชายหนุ่มเหลือบไปมองชุดที่แขวนเอาไว้ มันทั้งยาว พอง หนา
และหนัก ไม่มีทางที่เธอจะสบายตัวเวลาใส่มัน

“ไม่เป็นไร ชุดนี้นั้นแหละ” ชายหนุ่มบอกปิด พลังดึงร่างเล็ก
ให้ก้าวออกมาจากห้องน้ำ ธีระพัฒน์กอดตัวหญิงสาวให้นั่งลงบนเตียง
และทิ้งตัวนั่งเคียงข้าง

ความเจ็บปวยลงมามากอีกพักใหญ่ บรรยากาศที่กระอักกระอ่วน
เช่นนี้พลอยชมพูก็ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรกับสามีคนใหม่ที่เธอมานั่ง
อยู่ในห้องหอแทน ส่วนธีระพัฒน์นั้น ตอนแรกเขาตั้งใจจะคุยเรื่องงาน
แต่งงานครั้งนี้กับตระกูลจิตรมงคลให้รู้เรื่อง ทว่าซาอ่อนขาเวียนและ
เนิ่นอกที่เผยออกมาอื้ออวนวิบๆ แวมๆ โดยเจ้าตัวไม่ได้ตั้งใจก็ทำเอา
สมาธิของเขาเตลิดไปหมด

ธีระพัฒน์พยายามบังคับสายตาตนเองให้หันออกจากเนิ่นอก
ของเธอเสียที เขาไม่ใช่คนหื่นกามหรือมกมาก แต่มีของดีมาเตะตาถึง
ขนาดนี้ ไม่มองก็เสียชาติความเป็นชายละ

แต่นั้นเด็ก...พลอยชมพูห่างจากเขาร่วมสิบสามปีได้ ถ้าเพื่อนๆ
เขารู้มีหวังโดนแซวไปยันลูกบวช

“น้องพลอยนั่งรอไปก่อน ถ้าง่วงก็นอนไปก่อนก็ได้ พี่จะไป
อาบน้ำ แต่ห้ามหนีกลับไปนะ ถ้าไม่ยอมให้การแต่งงานครั้งนี้เป็น
โมฆะก็อยู่ในห้องนี้กับพี่จนถึงเช้า”

เมื่อไม่อาจห้ามสัญชาติญาณผู้ชายได้ ร่างสูงก็ลุกพรวดพราด และเดินหนีห่างจากเจ้าสาวที่ปล่อยพีโรโมนยั่วยวนเขาโดยเจ้าตัวไม่รู้สึกรู้สีกตัวเลยสักนิดว่า ตนเองตอนนี้เหมือนเนื้ออันโอชะที่พร้อมเสิร์ฟ ต่อหน้าหมาป่าหิวกระหาย

ธีระพัฒนเปิดน้ำจากฝักบัวรดหัว ดวงตาดำขลับก้มมองเจ้าธีร์ น้อยที่ผิงาดและสั่นระริกราวกับจะอ้วนน...

ยิ่งหมาป่าที่อดมาเป็นสัปดาห์อย่างเขา เธอจะรอดพ้นไปได้ อย่างไม่

ก๊อก ก๊อก ก๊อก!

เสียงเคาะประตูห้องน้ำทำเอาชายหนุ่มที่กำลังห้ามปรามอารมณ์ ของตัวเองชะงัก เมื่อเสียงเคาะประตูดังขึ้นอีกรอบ มือยาวก็เอื้อมไป หยิบผ้าขนหนูมาพันปกปิดความเป็นชายที่เริ่มอ่อนตัวลงแล้วเอาไว้

“มีอะไร”

“ขอพลอยเข้าไปหน่อยได้มั๊ยคะ”

ยังไม่ทันที่ธีระพัฒนจะอนุญาต ประตูเลื่อนก็ขยับออกพร้อมกับ ร่างแน่นน้อยที่ยังสวมเพียงแค่ชุดคลุมอาบน้ำตัวสั้นจิ้ง โขดดีที่ธีระพัฒน หนุนผ้าเช็ดตัวเรียบร้อยแล้ว ไม่เช่นนั้นเธอได้เห็นของใหญ่โตของเขา อย่างแน่นอน

“เข้ามาทำไม มีอะไร” ชายหนุ่มดู

พลอยชมพูเงยหน้าจะตอบ แต่เมื่อดวงตาวานเห็นมัดกล้ามเนื้อที่ เรียงตัวแน่น เธอก็รีบก้มหน้างุดพร้อมกับใบหน้าที่เริ่มแดงช้ำน

“ขอโทษค่ะ เห็นเสียงน้ำเสียงไป พลอยนึกว่าพีธีร์จะอาบน้ำ เสร็จแล้ว จึงพลอยขอตัวไปรอข้างนอกก่อนนะคะ” หญิงสาวรีบหัน หลังกลับ ทว่าคนตัวใหญ่ก็มันเขี้ยว จึงคว้าแขนของเธอเอาไว้ คน ตัวน้อยถูกดึงจนถลาเข้ามาแนบกาย

ความเย็นจากกายของชายหนุ่มทำเอาพลอยชมพูอยากร้อง

ประท้วง ทว่าเมื่อหันไปชนกับหัวนม น้ำตาลอมชมพู หึงสาวก็รีบก้มหน้างุด แล้วเมื่อมองต่ำก็แผลวจินตนาการไปถึงอะไรบางอย่างที่ควรจะซ่อนอยู่ใต้ผ้าเช็ดตัว

“พลอยไปก่อนนะคะ”

พลอยชมพูทำท่าจะวิ่งหนีไป ฉีระพัฒน์รีบเอาแขนแข็งแรงของเขาโอบรอบตัวหญิงสาวเอาไว้ แผ่นหลังของพลอยชมพูอิงแอบเข้ากับร่างอันเปี่ยมบอบของชายหนุ่ม ศีรษะของหญิงสาวสูงแค่อกของเขาเองมั่ง

ยิ่งตื่นยิ่งน่าแกล้ง

“เข้ามาแล้วคิดว่าจะออกไปได้ง่ายๆ เหรอ หีม?”

“พี่ธีร์...ปล่อยพลอยนะคะ”

“แล้วน้องพลอยจะเข้ามาทำไม พี่บอกให้นั่งรออยู่บนเตียงไม่ใช่หรือไง” ฉีระพัฒน์แกล้งกระซิบอ้อมกอดให้แน่นขึ้นอีกทำให้คนตัวเล็กไม่อาจหนีไปไหนได้ ความอุ่นจากตัวเธอทำเอาเขาไม่อยากจะปล่อยให้ไปไหน

“ไหนว่ายังไง เข้ามาทำไม ถ้าน้องพลอยไม่ตอบ พี่ก็จะไม่ปล่อยจะกอดอยู่แบบนี้จนกว่าเราจะคุยกันรู้เรื่อง”

“พลอยคันหัวคะ...ฉีตสเปรย์ไว้ทั้งวันเหนียวและแข็งไปหมด... พลอยอยากสระผมมาก แต่ว่าพลอยมองไม่เห็นกับติดผม เลยว่าจะเข้ามาให้พี่ธีร์ช่วยดูให้” พลอยชมพูตะกุกตะกัก

ชายหนุ่มขมวดคิ้วหนา แปลกใจในคำตอบ ก่อนจะจับคนตัวน้อยให้หันหน้ากลับมาสบตากัน

ดวงตาสีน้ำตาลใสแจ้วเบิกกว้างอย่างตกใจ ก่อนจะรีบก้มหน้างุดด้วยความเขินอาย เธอยกมือขึ้นเกาหัวแกรกๆ พอที่จะทำให้ฉีระพัฒน์มองเห็นกับติดผมนับร้อยตัวที่เรียงรายอยู่บนผมเปียที่จับเกล้าไว้อย่างเก้เก๋

ไม่ได้กะจะเข้ามาช่วยเขาจริงๆ ริเนี่ย

ธีระพัฒน์จึงมองร่างเล็กในอ้อมกอดราวกับต้องการมอมทะลุให้เห็นถึงคำตอบที่เธออาจซ่อนอยู่ แต่ร่างกายที่เบี่ยงไปมาและสองแขนเล็กที่ยันหน้าอกเขาเอาไว้ให้ห่างตัวนั้นพอจะทำให้เขาเชื่อได้

แต่เขาควรจะทำเช่นไรกับเสือที่เริ่มต้นแล้วนี่ดี

“ถ้าอย่างนั้นก็หันหลังมา เคี้ยวพีเอาออกให้”

“ขอบคุณค่ะ!” เจ้าของเสียงเล็กดีใจ

ธีระพัฒน์คลายอ้อมกอดออก พลอยชมพูหยุดยืนอยู่หน้ากระจก เธอพยายามเอื้อมหยิบกับติดผมออกทั้งที่มองไม่เห็น ชายหนุ่มเคลื่อนไหวตัวตามไปและจับมือของหญิงสาวให้หยุดนิ่ง

“ไม่ต้อง พี่บอกว่าจะช่วยก็คือช่วย” คนตัวโตทำเสียงดู ทว่าหญิงสาวกลับวางมือลงแต่โดยดีและส่งยิ้มหวานให้เขาผ่านทางกระจก แทนคำขอบคุณ

ธีระพัฒน์งกๆ เงินๆ อยู่หลังสี่รชะที่เต็มไปด้วยกับสีน้ำตาลเข้ม ที่กลิ่นไปกับผมของเธอจนแทบแยกไม่ออก ตั้งแต่เกิดมาจนอายุสามสิบเจ็ด เขาไม่เคยต้องมาทำอะไรแบบนี้ อย่างมากก็ปลดตะขอเสื้อในกับช่วยถอดกางเกงในให้ผู้หญิงแค่นั้น...

แต่ไม่มีอะไรเหลือปากว่าแรงที่ธีระพัฒน์จะทำได้ กับติดผมถูกนำออกอย่างบรรจงทีละตัว ทีละตัว จนกองอยู่ข้างอ่างล้างมือนับสิบตัว เมื่อเริ่มเข้าใจแนวของการปัก ธีระพัฒน์ก็เหลือสมาธิมากพอจะไปสนใจอย่างอื่น

ภาพในกระจกสะท้อนตัวเขาที่ยืนซ้อนอยู่หลังผู้หญิงร่างเล็กที่เอาแต่ก้มหน้างุดและไม่มองเข้าไปในกระจก เปิดโอกาสให้ชายหนุ่มได้สำรวจเธอไปทุกสัดส่วน ใบหน้าขาวแดงระเรื่อ สวย หวาน น่ารัก ชุดคลุมอาบน้ำที่พาดผ่านเนินอกน้อยๆ ที่ไม่น่าจะเกินคัพบี แต่มีนกลีบเร้าอารมณ์ของธีระพัฒน์ได้มากกว่าเห็นหน้าอกคัพบีแบบเต็มๆ เสีย

อีก ยิ่งได้เห็นภาพของตัวเองยืนตรงตำแหน่งนี้ สมองก็พลันคิด
จินตนาการเตลิดไปไกล เจ้าธีร์น้อยก็ถึงกับผงาดจนเจ้าตัวกลัวว่าความ
ซิงซังของมันจะคุนคั้นผ้าเช็ดตัวที่นุ่งไว้ให้หลุดออก

“เฮ้อ เสรีจแล้ว”

พลอยชมพูนุ่มนตัวกลับมาเมื่อผมของเธอปล่อยสยายลงไปถึง
บันได ผมของเธอหยักศกน้อยๆ ไม่ต่างจากเขา แถมยังหนาจนล้อม
กรอบหน้าเล็กๆ ให้ดูเล็กยิ่งขึ้นไปอีก หญิงสาวยกมือสางผมยุ่งเหยิง
ให้เข้าที่ ท่าทางจินตนาการที่จะให้ธีร์พัฒน์มาเห็นเธอในสภาพดูไม่ได้
เช่นนี้ แต่คงไม่คิดเลยว่าผมที่ผมที่ยุ่งนี้ ในชุดคลุมอาบน้ำจะเช็กซี
ขยี้ใจชายหนุ่มโดยไม่รู้ตัว

เป็นธีร์พัฒน์ที่ต้องหันหน้าเข้าหาอ่างล้างมือเพื่อซ่อนอะไร
บางอย่างให้พ้นจากสายตาเธอ

กลัวจะโดนเด็กเรียกตาแก่ลามกเข้าเสียก่อน

เมื่อมีระยะห่างระหว่างเธอกับเขา ดูเหมือนพลอยชมพู่จะคลาย
ความเขินอายลงไปได้บ้าง คนตัวเล็กจ้องหน้าเขาก็กักใหญ่ก่อนจะ
เอ่ยขึ้นบ้าง

“พี่ธีร์อาบน้ำเสร็จแล้วใช่ไหมคะ จันทน์พี่รีออกไปก่อนได้ไหมคะ
พลอยว่าจะสระผม” โไล่เสร็จก็ส่งยิ้มไว้เคียงสารวกับจะขอบคุณ
ธีร์พัฒน์สบถก่อนจะยอมเดินออกมาแต่โดยดี นัยน์ตาคมหลุบลงมอง
เจ้าธีร์น้อยด้วยความลำบากใจ จะกอดก็ไม่ลง จะเอาออกก็ไม่ได้ ใ้เขา
แล้วก็ไล่เขาออกมาเสียดี้อๆ

ถ้าไม่ติดว่าเธอยังเป็นเด็ก เขานี้แหละจะสั่งสอนเสียให้เช็ด

คิดแล้วก็ได้แต่เขินเขี้ยวอยู่ในใจ รอคนตัวเล็กออกมาโดนลงโทษ
ให้สาสมกับที่ปล่อยยให้เขาทรมาน

พลอยชมพูเดินออกมาด้วยชุดคลุมอาบน้ำตัวเดิม พร้อม กับผมหนาที่เริ่มแห้งหมาดๆ เพราะเธอใช้เวลาไปเกือบยี่สิบนาทีในการ นั่งเป่าผมในห้องน้ำ หญิงสาวยิ้มเพลงอย่างสบายใจ ทว่าเมื่อเห็นร่าง สูงใหญ่ที่เอนตัวกึ่งนั่งกึ่งนอนรออยู่บนเตียงก็นึกขึ้นได้ว่ามีเขาอยู่ด้วย เกือบลืมนึกไปเสียสนิท

“พีธีร์...ยังไม่นอนอีกหรือคะ” สาวน้อยถามอ้อมอ้อม เธอ พยายามมองหาที่อยู่ของตัวเอง แต่ก็ไม่รู้ว่าจะเอาตัวเองไปอยู่ตรงไหน ดี เธอจะต้องอยู่ในห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ นี้กับเขาไปจนถึงเช้าเชียวหรือ

“ทำไมสระผมนาน” เสียงเข้มนั้นดู ความไม่พอใจฉายชัด

“พลอยเป่าผมด้วย กว่าจะแห้งมันก็นาน”

“ถ้างั้นก็มานอนได้แล้ว ฟุ้งวงแล้ว” ว่าแล้วก็ตบลงที่วางข้าง ตัวเอง พลอยชมพูมองที่ตรงนั้นแล้วเอาแต่ยิ้มนิ่ง “มาสิ อาย่าบอกนะ ว่าน้องพลอยคิดจะยืนอยู่ตรงนั้นทั้งคืน”

สุดท้ายพลอยชมพูก็ตัดสินใจหย่อนก้นลงนั่งแค่เพียงขอบเตียง แต่มีหรือที่จะรอดพ้นจากธีระพัฒน์ได้

ชายหนุ่มคว้าเอวของเธอและรั้งมาใกล้แล้วกดร่างเล็กให้นอนราบลงกับเตียง เขายกตัวขึ้นและโน้มตัวเข้าหาเธอ

“พีธีร์...อย่าทำอะไรพลอยนะ” พลอยชมพูนอนตัวแข็งเป็นหินเงาดำของคนตัวโตทาบทับลงมา

“สรุปว่าน้องพลอยจะรับผิดชอบอย่างไรกับคืนส่งตัวเข้าห้องหอของพี่”

พลอยชมพูสะดุ้ง ทันทีที่ได้รับคำถามเธอก็เตรียมตัวจะหนี แต่ แขนของธีระพัฒน์นั้นวางกันไว้อยู่แล้ว ตอนนี้อยู่ภายใต้การควบคุมของชายหนุ่มโดยสมบูรณ์

“พลอยไม่ใช่เจ้าสาวของพี่ พีธีร์หรือพี่เพชรดีกว่านะคะ พลอยว่า เดี่ยวพรุ่งนี้พี่เพชรก็คงมา”

“คืนส่งตัวเข้าห้องหอของพี่มันคืนนี้ไม่ใช่พรุ่งนี้” ธีระพัฒน์แย้ง
“บอกมา จะรับผิดชอบยังไง”

เมื่อหญิงสาวยังคงเงยบ ชายหนุ่มก็ใช้ไม้เด็ดโดยโน้มตัวลงไป
ใกล้ จนลมหายใจของเขาเป่ารดพวงแก้มนวลที่ขึ้นสี

“ถ้าน้องพลอยไม่ตอบ พี่ก็จะเลือกทำตามใจพี่นะ”

“หมอนข้าง!” พลอยชมพูป้องออกมาเสียดื้อๆ เธอหลับตาปี
“พลอยจะเป็นหมอนข้างให้พี่ธีระคะคืนนี้”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า”

สองตาที่ปิดแน่นค่อยๆ เปิดออกเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะเหมือน
จะขาดใจตาย คนหน้าตุ๋กกำลังหัวเราะจนริมฝีปากบึ้งตึงยิ้มได้ รอยยิ้ม
บนใบหน้าของเขาทำให้ธีระพัฒน์ดูน่าคบหามากขึ้น พลอยชมพูปะหลอ
มองรอยยิ้มของเขาอย่างเพลิดนๆ รู้ตัวอีกทีดวงตาที่เคยดูก็ส่งแววตา
ระยับมาให้

“หมอนข้างที่นอนตัวแข็งแบบนี้จะเหวอ พี่กอดแล้วจะไปนอน
หลับได้ยังไงกัน”

“แต่พลอยจะเป็นหมอนข้างที่ดี ไม่ใช่ไม่อื้อ ไม่คือไม่ชน จะอยู่
นิ่งๆ แต่พี่ธีระต้องสัญญาว่าจะไม่ทำอะไรพลอยและรอกพี่เพชรแทน
นะคะ”

ธีระพัฒน์หลุดขำยายตัวเล็กที่เสนอตัวเป็นหมอนข้างให้ผู้ชาย
เพื่อเอาตัวรอดจากการข่มเหง

“ก็ได้ หมอนข้างก็หมอนข้าง แต่น้องพลอยต้องทำตัวให้นิ่ม
กว่านี้หน่อย บอกไว้ก่อนนะว่าหมอนข้างที่บ้านพี่นี่นึ่มมาก กอดปุ๊บ
หลับสนิทเลย”

ชายหนุ่มทิ้งตัวลงนอนข้างกัน พลอยชมพูปอดนหายใจเสียดัง
เธอพยายามผ่อนคลาย แต่ก็เผลอเกร็งตัวทุกครั้งที่แขนหนักที่พาด
‘หมอนข้าง’ ขยับ เสียดหัวเราะเบาๆ มาจากคนข้างกายก่อนเขาจะ

ตัดสินใจดึงเธอให้นอนหันหลังเข้าหาตัวเขาเอง

“พีนอนกอดหมอนข้างทำนี่”

“หมอนข้างพีธีร์มีด้านด้วยเธอคะ พีธีร์ถึงได้รู้ว่าด้านไหนคือด้านหน้า ด้านหลัง” พลอยชมพูนอบ และพยายามเอาแขนกันไม่ให้เขาได้กอดเธอตรงๆ ที่สำคัญที่สุดเพื่อกันไม่ให้เขารู้สึกถึงเสียงหัวใจที่เต้นตึกตักอย่างรุนแรงทุกครั้งที่เขาเข้าใกล้

“มีลี หมอนข้างพีธีร์เป็นตุ๊กตาช่าง ไซส์ประมาณน้องพลอยเลยนี่แหละ”

เมื่อได้ยิน พลอยชมพูก็กถึงกับตระหนกและขยับตัวออกห่างธีระพัฒนหัวเราะลั่น แล้วหญิงสาวก็รู้ตัวว่าเธอโดนอำเข้าให้อีกแล้ว

“พีธีร์ชอบแกล้งน้อง!” คนเสียงหวานต่อว่าพลางนอนนิ่งให้เขากอดแทนหมอนข้างอย่างที่รับปากไว้ ธีระพัฒน์ยิ้มและไม่ต่อปากต่อคำ เขากะชับอ้อมกอดให้แน่นขึ้นพร้อมกับขยิบราวจะหามุมนอน พลอยชมพุกเริงไปทั้งตัว แต่เมื่อได้ยินเสียงลมหายใจสม่ำเสมอของเขา เธอก็เริ่มคลายความกังวล

หลับแล้วเธอ

สงสัยแต่ก็ไม่กล้าหันกลับไปมอง เพราะเกรงจะปะทะกับหน้าของเขาในระยะใกล้ แขนของธีระพัฒน์ที่กอดอยู่เริ่มทิ้งน้ำหนักลงมาเต็มๆ เมื่อเธอคลายความเกร็งลง มันให้ความรู้สึกอบอุ่นอย่างประหลาด หญิงสาวหลับตาลง และเผลอหลับไปเพราะความเหนื่อยอ่อนจากงานแต่งงานที่วุ่นวายตลอดทั้งวัน

ธีระพัฒน์ยังไม่หลับ เขาแกล้งทำเป็นหลับเพื่อให้คนในอ้อมกอดคลายความกังวล และเขาจะไปหลับลงได้อย่างไร ในเมื่อสัมผัสจากตัวเธอทั้งนุ่ม ทั้งหอมกลิ่นสบู่อ่อนๆ และอบอุ่นมากถึงเพียงนี้ สองแขนที่ไม่เคยโอบกอดผู้หญิงคนใดอย่างรักใคร่กลับอยากทะนุถนอมร่างเล็กที่ขยับเข้ามาจับจองพื้นที่ในหัวใจของเขาโดยไม่รู้ตัว

3

ทะเลียนสมรส

เมื่อแสงแรกของวันสาดส่องทะเลม่านโปร่งของโรงแรมหรู คนตัวเล็กก็เริ่มขยับ ความเหนื่อยล้าทำเอาเธอเมื่อยไปทั้งตัว ตัวเองก็ปวดตึงจากการใส่ส้นสูงยี่นและเดินไปมาตลอดระยะเวลาเกือบสี่ชั่วโมงในงานแต่งงาน...

งานแต่งงาน!!

พลอยชมพู่ทะเลิ่งพรวดลุกขึ้นนั่ง เมื่อนึกได้ถึงอะไรบางอย่างที่เกิดขึ้นในยี่สิบสี่ชั่วโมงที่ผ่านมา นัยน์ตาทวนกวาดมองหาใครอีกคนที่น่าจะอยู่ในห้องนี้ เธอถอนหายใจเมื่อไม่พบก่อนจะสะดุ้งเมื่อประตูห้องเปิดออกพร้อมกับร่างสูงที่ก้าวเข้ามา

“พี่ไปหาเสื้อผ้ามาให้ อาบน้ำแต่งตัวเสีย ตอนนี้พ่อแม่พี่แล้วก็แม่ น้องพลอยรอเธออยู่ที่บ้านแล้ว เจ้าหน้าที่เขตก็มาแล้วด้วย” ธีระพัฒน์พาดชุดไว้ตรงปลายเตียง ส่วนตัวเขาเองนั้นอยู่ในชุดเจ็ดแขนยาวปลดกระดุมแขนกับกางเกงขายาวสีเข้ม

“หาตัวพี่เพชรเจอแล้วหรือคะ!” นัยน์ตาทวนเป็นประกายวาววับ ก่อนจะรีบเอ่ยแก้ “พลอยหมายถึง...พี่เพชรไปรออยู่ที่นั่นแล้วใช่ไหมคะ”

ธีระพัฒน์ไม่ตอบ เพราะเขาไม่รู้ และไม่คิดจะสนใจเสียด้วย ทว่า

ในใจของเขากลับรู้สึกประหลาดเมื่อท่าทางของพลอยชมพูนั้นดูเหมือนเป็นการปฏิเสธเขาทางอ้อม

“น้องพลอยไม่ยากจนทะเลียบกับพี่ขนาดนั้นเชียวเหรอ”
ธีระพัฒน์เปรย น้ำเสียงขี้มด นัยน์ตาคมก็ดูจะก้าวร้าวขึ้นจับพลัน ในขณะที่พลอยชมพูยั้งงัน ชายหนุ่มก็เสริมต่อ

“ลูกไปอาบน้ำ พี่ให้เวลาสิบนาที แล้วเราจะไปด้วยกัน”

เป็นอย่างไรธีระพัฒน์ได้บอกไว้ สมบัติ คุณหญิงนฤมล และ
คุณหญิงรัตนัน้อยู่กันพร้อมหน้าทีคฤหาสน์ของตระกูลภาคเวทกุล พร้อมกับเจ้าหน้าที่เขตที่จะมาดำเนินเรื่องการจดทะเบียนสมรสให้ ทั้งสองตระกูล พลอยชมพูกังวลมากเกินกว่าจะสนใจความหรูหราโอ้อ่า ที่ตระกูลของธีระพัฒน์มี นัยน์ตาหวานกวาดมองหาร่างเพริ้วของ ผู้เป็นที่

แต่ก็ไม่เห็นแม่แต่เงาของเพชรน้ำหนึ่ง...

พลอยชมพูสบตากับผู้เป็นแม่ แต่คุณหญิงรัตนก็ยังคงยิ้มแยม
“ตาธีร์ เราสั่งห้ามพวกนักข่าวเข้ามาหรือ”

เมื่อลูกชายตัวดีก้าวเข้ามาในตัวคฤหาสน์ คุณหญิงนฤมลก็ลุก พรูดเข้าไปหา เพราะนักข่าวที่คุณหญิงติดต่อกไว้ถูกโทร. ไปสั่งห้าม ย่างกรายเข้ามาในคฤหาสน์ของตระกูลในวันจดทะเบียนสมรสของเขา ทายาทร้านเพชรพันล้านจะแต่งงานทั้งที มันจะต้องเป็นข่าว และ คุณหญิงนฤมลอยากให้พวกนักข่าวเขียนข่าวอย่างที่เขาบอกให้เขียน มากกว่าให้พวกเขาไปเต้าข่าวกันเอง แต่ก่อนที่คุณหญิงนฤมลจะต่อว่า เธอก็เหลียวไปเห็นพลอยชมพูที่เดินตามหลังธีระพัฒน์มาอย่างแอบๆ
“นั่นหนูพลอยนี่ ทำไมมาพร้อมตาธีร์ได้ล่ะ” คุณหญิงนฤมลถาม พลอยชมพูยกมือไหว้ เธอส่งรอยยิ้มเจื่อนแบบที่ไม่รู้จะตอบ เช่นไรดีให้คุณหญิงนฤมล

“แล้วหนูเพชรไปไหนเสียละหืม”

“เพชรน้ำหนึ่งไปไหนนั่น อีรีว่าต้องถามเอาจากคุณหญิงรัตน น่าจะรู้เรื่องกว่า” อีระพัฒน์ตอบแทนหญิงสาวพาลางมองคุณหญิงรัตน ด้วยสายตาไม่ไว้วางใจนัก

ใครว่าเขาไม่รู้ คุณหญิงรัตนยึดเยียดลูกสาวของตัวเองมาให้เขาก็เพราะหวังในทรัพย์สินของตระกูลภาคเวทกุล

แต่ที่อีระพัฒน์สงสัยนั่นคือ เพชรน้ำหนึ่งไปไหน แล้วทำไมถึงกลายเป็นพลอยชมพู

“ดิฉันก็ไม่ทราบเช่นกันค่ะ” คุณหญิงรัตนตอบหน้าซื่อ “แล้วเราจะเริ่มจดทะเบียนกันได้หรือยังคะ ตอนสายๆ ดิฉันมีนัดต่อหน้าคะ คุณพี่”

“เอ๊ะ จะได้อะไรล่ะ ในเมื่อตัวเจ้าสาวยังไม่มา แล้วจะให้ลูกชายฉันจดทะเบียนกับผีสาวที่ไหนหรือ” คุณหญิงนฤมลสวนอย่างไม่พอใจนัก ทำให้สมบัติพยายามปรามภรรยา เพราะอย่างนั้นก็คือภรรยาของคนี่ช่วยเหลือครอบครัวของเขามาก่อน

คุณหญิงรัตนยิ้มหยัน

“ก็นั่นไงละคะเจ้าสาว” พักพิงเปิดไปทางพลอยชมพูที่แอบอยู่หลังร่างสูงของอีระพัฒน์ ทำให้หญิงสาวรีบขยับเพื่อหลบสายตาทีมแทงของคุณหญิงนฤมล

“คุณหญิงกรุณาอย่าพูดเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ค่ะ ดิฉันก็เห็นอยู่ หนูเพชรน้ำหนึ่งเข้าพิธีสมรสกับตาอีรีไปหมดๆ”

“ช่วงเช้านะใช่ แต่งงานเย็นเกรงว่าจะไม่ นะคะ”

“คุณหญิงหมายความว่าอย่างไร” คุณหญิงนฤมลย้อนถามความเคลือบแคลงใจปรากฏในสีหน้า

คุณหญิงรัตนยกไหล่

“ก็ลองถามลูกชายคุณพี่ดูสิคะ ว่าเมื่อคืนเข้าห้องหอกับใคร”

ปัญหาถูกโยนมาให้ชายหนุ่มเพียงหนึ่งเดียวที่ยืนนิ่งมาตลอด การสนทนา ผู้ใหญ่ทั้งสามตวัดตามามองคู่ชายหญิงที่มาพร้อมกัน

“ว่าไงตารีร์” คุณหญิงนฤมลคาดคั้น แต่เธอรู้อวถ้าตารีร์ไม่ยอมยกพูด เขาก็จะไม่พูด เป้าหมายจึงถูกเปลี่ยนไปเป็นคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ แทน

“ว่าไงหนูพลอย”

พลอยชมพูเริ่มสั่น เธอสิ้นใจจนธีระพัฒน์ที่อยู่ติดกันรู้สึกได้ มือเล็ก เกาะแขนเสื้อของเขาแน่น นัยน์ตาดาวหวานหันไปมองผู้เป็นแม่อย่างวิงวอน ขอความช่วยเหลือ แต่คุณหญิงรัตนไมใส่ใจเธอเลยสักนิด

ธีระพัฒน์สงสัยในความสัมพันธ์ของแม่ลูกคู่นี้เสียเหลือเกิน

“หนูพลอย” น้ำเสียงของคุณหญิงนฤมลเริ่มดูเมื่อความไม่พอใจ พลุุ่งพล่าน

พลอยชมพูก้มหน้างูต

“คุณหญิงอย่าเพิ่งโกรธนะคะ คือ...พี่เพชรเขาไม่สบายหนัก เลยวานให้พลอยช่วยทำงานพิธีเย็นแทน พลอยเองก็ไม่คาดคิดว่าจะเลยเถิดมาถึงขนาดนี้ พลอยขอโทษค่ะที่ทำอะไรไปโดยไม่ได้รับการปรึกษา คุณหญิงก่อน แต่พลอยว่าอีกไม่นานพี่เพชรก็คงมา...”

“ไม่มาหรอก ก็เธอเข้าห้องหอกับเจ้าบ่าวไปแล้ว ยายเพชรจะมาทำไม่อีกล่ะ” คุณหญิงรัตนสวนขึ้นเรียบๆ “แล้วนี่จะจดทะเบียนกันได้หรือยัง ชักช้าเสียเวลา”

“แม่คะ!”

“นี่มันอะไรกันคะคุณหญิง!” คุณหญิงนฤมลตวาดอย่างเหลือออก ความเกรี้ยวกราดได้ทำลายกำแพงความอดทนของเธอจนหมดสิ้น

“ใจเย็นๆ นะคุณ”

“ไม่เย็นแล้วค่ะคุณสมบัติ คุณหญิงจะมาทำให้เรื่องการเกี้ยว ดองของสองตระกูลเป็นเรื่องตลกแบบนี้ไม่ได้!”

“ดิฉันก็ไม่ได้ตกลงนี่คะ ยังไงลูกชายคุณพี่ก็ต้องแต่งงานกับลูกสาวของดิฉันสักคนอยู่แล้ว ยังไงเด็กมันก็ไม่รู้จักกัน จะแต่งงานกับคนไหนก็เหมือนกันแหละคะ” คุณหญิงรัตนย่อน “ในเมื่อยายเพชรไม่อยู่ ก็แต่งงานกับยายพลอยไปก็เท่านั้น”

“ไม่ค่ะ! การจดทะเบียนสมรสในวันนี้จะไม่เกิดขึ้น”

“คุณพี่!”

คุณหญิงนฤมลประกาศกร้าว ผู้สูงวัยทั้งสองลูกพรวดขึ้นเผชิญหน้าจนสมบัติเกรงว่าจะเป็นเรื่องใหญ่ จึงพยายามรั้งภรรยาของตัวเองไว้

แต่มีหรือจะห้ามอารมณ์ของผู้หญิงได้

“ถ้าคุณหญิงจะมาเล่นลูกไม้กับทางเราแบบนี้ ทางเราก็ขอปฏิเสธ ดิฉันเชิญญาติและเพื่อนของดิฉันมาเป็นสักขีพยานพิธีมงคลสมรสระหว่าง ธีระพัฒน์ ภาคเวชกุล กับ เพชรน้ำหนึ่ง จิตรมงคล ไม่ใช่พลอยชมพู จิตรมงคล ในเมื่อตัวเจ้าสาวไม่มาเข้าร่วมพิธี งานแต่งงานก็ถือว่าเป็นโมฆะ ศรีเพ็ญ เชิญแขกกลับ!”

“คะ...คะ!”

หญิงวัยค่อนคนรีบกูลูกจอกเข้ามาตามคำสั่งผู้เป็นนาย ทว่า ‘แขก’ ยังคงนั่งบนหน้านิ่ง อีกฝ่ายก็เป็นถึงคุณหญิงของอีกตระกูลหนึ่ง คนใช้อย่างเธอจะกล้าทำอะไรได้

“คุณหญิงคะ...”

“ฉันไม่กลับ” คุณหญิงรัตนย่อนยกกราน เธอหันมองพลอยชมพูที่เอาแต่ยืนหลบและไม่แสดงตัวเป็นเจ้าของข้าวเจ้าของธีระพัฒน์อย่างที่เธอหมายมาดเอาไว้

อุตุสำหรับส่งตัวเข้าห้องหอไปทั้งคืน ไม่ได้เรื่องเลยจริงๆ

“ยายพลอย พุดออกมาสิ บอกแม่สามีเธอไปสิว่าเธอเป็นภรรยาของธีระพัฒน์แล้ว เหลือก็แค่จดทะเบียนให้มันถูกต้องตามกฎหมาย!”

“คุณแม่!” พลอยชมพู่สายหัวรั้วๆ

ท่าทีของหญิงสาวแสดงถึงการปฏิเสธการแต่งงานกับธีระพัฒน์
อย่างชัดเจน จนชายหนุ่มรู้สึกปวดแปลบ

อายุคนปุ่นนี้ ธีระพัฒน์ไม่เคยถูกผู้หญิงปฏิเสธ มีแต่จะอ่อนวอน
ให้เขามอบทะเบียนสมรสให้พวกเขา นี่ทะเบียนสมรสวางต่อหน้า แต่
พลอยชมพู่กลับอยากจะฉีกมันทิ้ง

มือของชายหนุ่มกำแน่น

ดี แล้วจะได้เห็นดีกัน ในเมื่อเธอไม่อยากแต่งงานกับเขา

แค่ทะเบียนสมรสเพียงใบเดียว ชายหนุ่มยอมได้ ถ้ามันจะทำให้
พลอยชมพู่เป็นของเขาโดยสมบูรณ์!

...

พลอยชมพู่ตกที่นั่งลำบาก เหมือนคนกลืนไม่เข้าคายไม่ออก แม่
ที่น่าจะช่วยเหลือได้กลับผลักเธอตกหลุมพรางที่แม่เองนั้นแหละชุดไว้
คนเดียวที่จะช่วยเหลืออธิบายเรื่องทุกอย่างนี้ได้ก็มีเพียงแคธีระพัฒน์ที่
อยู่ในห้องหอกับเธอทั้งคืน

หญิงสาวคว้าแขนชายหนุ่มแน่น มองเขาด้วยแวต้อ่อนวอน

“พีธีร์ช่วยพลอยด้วย อธิบายไปสิคะว่าเมื่อคืนระหว่างเราไม่ได้
มีเรื่องอะไรแบบนั้น พลอยก็แค่เข้าพิธีแทนพีเพชรดเฉยๆ ไม่ได้คิดจะมา
แทนที่พีเพชรดเลยแม้แต่น้อย พีธีร์ต้องช่วยพลอยนะ แล้วเดี๋ยวพลอย
จะติดต่อพีเพชรดให้...”

“ไม่ต้อง” ธีระพัฒน์ตัดบท เขาเบือนหน้าหนีดวงตากลมใส่
ปฏิเสธคำร้องขอ และยื่นกรานว่า “คุณเจ้าหน้าที่ช่วยเตรียมเอกสาร
ด้วยนะครับ”

“อะไรกันตาธีร์!”

ธีระพัฒน์ไม่สนใจเสียงโวยวาย เขาใช้ช่วงวินาทีที่สบตา กับ
พลอยชมพู่ในการตัดสินใจเรื่องที่จะเป็นเรื่องใหญ่ที่สุดในชีวิต

มือหนาเลือนลงไปคว้ามือเล็กๆ มากุมเอาไว้แน่น

“พลอยชมพูเป็นเมียผมแล้ว ผมจะจดทะเบียนสมรสกับเธอ”

หัวใจของพลอยชมพูหล่นไปกองอยู่แทบเท้า คุณหญิงนฤมลเป็นลมล้มลงบนโซฟา เดือดร้อนศรีเพ็ญกุฎีก็จอบเข้าช่วย คุณหญิงรัตนช่อนรอยยิ้มที่มุมปาก ในขณะที่ ‘เมีย’ แต่งตั้งของธีระพัฒน์ได้แต่อ้าปากค้าง

“มะ...ไม่ใช่คะ” พลอยชมพูพยายามแก้ต่าง แต่เสียงหวีดร้องโวยวายและความอลหม่านที่เกิดขึ้นทำให้ไม่มีใครสนใจคำพูดของเธอเลย

“คุณสมบัติ! คุณช่วยพูดอะไรหน่อยสิคะ! ตาธีร์เราทำแบบนี้ได้ยังไง ก็รู๊วว่านั่นไม่ใช่เจ้าสาว!” คุณหญิงนฤมลโวยวาย

“หยุดโวยวายก่อนเถอะคุณ” สมบัติพยายามใจเย็นที่สุด เขามองหน้าลูกชายที่ดูจะหนักแน่นในคำพูดของตัวเอง “แกแน่ใจนะตาธีร์”

“ครับ”

“เรื่องนี้จะไม่เกี่ยวกับเรื่องงานที่ฉันเคยคุยกับแก ในเมื่อเจ้าสาวหนีการแต่งงาน แกก็สามารถปฏิเสธงานนี้ได้ แต่แกยังยืนยันว่าจะแต่งงานกับบ้านจิตรมงคล?”

คำถามย้ามาจากผู้เป็นใหญ่สุดในบ้านภคเวชกุล เมื่อสิ่งที่เคยเป็นข้อบังคับเดียวที่ทำให้ธีระพัฒน์ยอมเดินเข้าพิธีวิวาห์ถูกปลดออกชายหนุ่มก็ต้องทบทวนการตัดสินใจให้แน่ชัด

เสียงกระซิบเบาๆ ที่เรียกชื่อเขาดังขึ้น พร้อมกับถ้อยคำว่าวอนและดวงหน้าเล็กที่ส่ายไปมาราวกับต้องการให้เขาปฏิเสธ รวากับเธอกำลังเล่นตลกกับอารมณ์โกรธของเขา นั่นทำให้เขาแน่ใจ

“คุณเจ้าหน้าที่พร้อมหรือยังครับ”

“ครับ”

ความรู้สึกของพลอยชมพูแตกสลาย แม้แต่คนที่จับมือเธอแน่น ก็ไม่สนใจเธอ ธีระพัฒน์กึ่งลากกึ่งจูงหญิงสาวไปหาเจ้าหน้าที่เขต เมื่อก้าวผ่านหน้าคุณหญิงนฤมล พลอยชมพูก็เห็นความแค้นในดวงตาคู่นั้น

“คุณแม่คะ ช่วยพลอยด้วย พลอยยังไม่อยากแต่งงาน...” พลอยชมพูอ่อนวอน แต่ยิ่งทำให้มือของชายหนุ่มบีบแน่นขึ้นกว่าเก่า

“เป็นเมียเขาแล้วจะไม่แต่งได้ยังไง จะให้ผู้ชายมันเอาฟรีๆ หรือเจ้าลูกโง่”

“แต่พลอยยังไม่...”

“นั่งลงได้แล้วน้องพลอย แล้วเธอจะได้ทุกสิ่งที่คุณต้องการจากภาคเวทกุล” ดวงตาของธีระพัฒน์วาวโรจน์ น้ำเสียงของเขาแข็งกร้าวจนพลอยชมพูไม่กล้าค้าน

ทำไม...

ในเมื่อเขาเองก็รู้ดีที่สุดว่ามันไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลยเมื่อคืนนี้...

เธอยังไม่ได้เป็น ‘เมีย’ ของเขา

ปากกาด้ามหรรณยูยึดใ่มือของหญิงสาว เหมือนกับชุดแต่งงานที่เธอถูกบังคับให้สวม

ทำไมถึงไม่มีใครสนใจความรู้สึกของเธอเลย ทั้งแม่ ทั้งพี่สาว ทั้งพี่ธีร์...

พลอยชมพูได้แต่กลั๊กลื่นหยดน้ำตา กำปากกาในมือแน่น

“เดี๋ยว” เสียงทุ้มแทรกขึ้น “คุณเจ้าหน้าที่ช่วยระบุข้อตกลงลงไปด้วยว่า...พลอยชมพูจะได้รับมรดกจากภาคเวทกุลก็ต่อเมื่อเธอให้กำเนิดทายาทสืบสกุลเท่านั้น”

พลอยชมพูตัวสลายตามองเขา แต่ธีระพัฒน์กลับมองผ่านไปราวกับเธอไม่มีตัวตน

“เฮ้ เห็นได้แล้ว”

ลายเซ็นของ ริระพัฒน ภาควะกุล ถูกเขียนลงในใบทะเบียน
สมรส พลอยชมพูได้แต่มองช่องว่างเปล่าตรงที่เธอต้องลงชื่อ

“ถ้าแกไม่เห็นก็ไม่ต้องมาเรียกฉันว่าแม่อีก เป็นเมียเขาไปแล้ว
ยังจะเล่นตัว ให้เขาเอาฟรีแล้วไม่ยอมแต่ง รู้ถึงไหนฉันอายุถึงนั้น”
คุณหญิงรัตนชมพู

নয়น์ตาหวานของพลอยชมพูมองหาคนที่จะช่วยเธอออกไปจาก
ที่ตรงนี้ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือมาช่วย

ปลายปากกาจกลงบนกระดาษที่เป็นดั่งกรงขังเธอชั่วชีวิตแล้ว
เขียนเป็นคำว่า

พลอยชมพู ภาควะกุล

เธอกลายเป็นคนของภาควะกุลโดยสมบูรณ์

“ฉันไม่ยอมรับ!!!”

“แม่...”

“ไม่! เราทำแบบนี้ได้ยังไงตาธีร์! ไม่ไว้หน้าแม่บ้างเลย เห็นหน้า
ยายคุณหญิงนั้นไหม ป่านนี้หัวร่ออหายนไปแล้ว แล้วมันเรื่องอะไรที่
เราจะต้องไปรับน้องสาวเข้ามาแทนพี่สาวที่หนีการแต่งงานไปด้วย!”

คุณหญิงนฤมลวินทันทีที่ไล่ตะเพิดแขกออกไปจนสิ้น ริระพัฒน
เองก็บั่นหน้าไม่ถูก เขาก็ไม่รู้ว่าจะอธิบายให้คุณหญิงนฤมลฟังได้
เช่นไรกับการตัดสินใจในครั้งนี้

ในเมื่อเขาเองก็ไม่รู้เหตุผล

ไม่รู้เช่นกันว่าทำไมเขาต้องตอบรับการแต่งงานกับน้องพลอย
รู้เพียงแค่ว่าเขาไม่พอใจที่เธอปฏิเสธเขา และที่สำคัญ...

...ก็แค่ไม่อยากให้ใครได้นอนกอดเธอนอกจากเขา

คุณหญิงนฤมลความดันขึ้น เธอวิ่งเวียนคล้ายจะเป็นลมเอาดี้อๆ
แต่ปากก็ยังคงบ่นลูกชายเพียงคนเดียวได้ไม่ขาด

“แล้วก็รู้ทั้งรู้ว่ายายแก่หิวเงินนั้นนายลูกหวังให้มาสูบเลือดสูบเนื้อตระกูลเรา ก็ยังจะยอม ทั้งตารี ทั้งคุณ...”

“ฟังรีร์ก่อน...”

“ฟัง! ฟังอะไร แม่ฟังอยู่ ไหนรีร์ลองอธิบายเหตุผลของรีร์ให้แม่ ฟังซิว่า เรามีเหตุผลอะไรถึงรับปลิงมาสูบเลือดสูบเนื้อพอกับแม่ของตัวเอง” คุณหญิงนฤมลถาม

“คุณก็พูดกันไป ถึงอย่างไรจิตกรรมคงก็มีบุญคุณกับเรา ถ้าไม่มีคุณภควัตร คุณก็คงไม่มีเครื่องเพชรพลอยประดับคอประดับนิ้วมาได้จนถึงทุกวันนี้”

“คุณสมบัติ!”

“บุญคุณต้องทดแทน” สมบัติเปรย “ไม่รุ่นพอกี่รุ่นแก่ที่ต้องรับภาระนี้ ไม่เช่นนั้นภาคเวทกุลจะต้องติดหนี้จิตกรรมคงไปชั่วลูกชั่วหลาน ไม่ว่าแกจะตัดสินใจด้วยเหตุผลอะไร พอก็ชอบใจแกมาก”

รีร์พัฒน์ยิ้มรับ ก่อนจะรับหุบยิ้มทันทีเมื่อได้รับสายตาเช่นเขี้ยว จากคุณหญิงนฤมล

“ถึงอย่างไรแม่ก็ไม่ยอมรับสะใภ้จากบ้านนั้น ห้ามพาเธอมาเหยียบที่นี่”

“แม่ครับ นั่นเมียรีร์นะ”

“เมีย!?” คุณหญิงนฤมลหวีดเสียงสูง “ได้กันแค่คืนเดียว จดทะเบียนกันไปไม่ถึงชั่วโมง เรากล้าเถียงแม่แทนคนบ้านนั้นแล้วหรือ!”

“แม่กำลังไม่มีเหตุผลนะครับ” รีร์พัฒน์ตัวดีเสียงห้วน “รีร์ไม่ได้เถียงแทนคนบ้านนั้น รีร์ไม่อยากจะให้แม่อคติกับน้องพลอย เธอเป็นเด็กดี น่ารัก ไม่ประสีประสา...”

“หน้าด่านเข้าพิธีแต่งงานแทนที่แล้วก็สูบสามีที่สาวไปเป็นของตัวเอง นั้นนะหรือที่เรียกว่าไม่ประสีประสา” คุณหญิงนฤมลเหยยหยัน รีร์พัฒน์อยากจะเถียงแทนว่าไม่ใช่อย่างที่ คุณหญิงนฤมลเข้าใจ

ทว่าถ้าเรื่องที่เขากับพลอยชมพูยังไม่มื่ออะไรกันหลุดออกไป คุณหญิง
นฤมลต้องบังคับให้เขาหย่าอย่างแน่นอน

ธีระพัฒน์ตกอยู่ในสถานะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก อยากรได้
พลอยชมพูเป็นภรรยาก็ใช่ แต่ก็ไม่ยอมให้ใครเข้าใจเธอผิดๆ

“ไม่ว่าอย่างไรแม่ก็ไม่ยอมรับ” คุณหญิงนฤมลตัดบท เธอสูด
หายใจลึกและออกคำสั่ง

“ตอนนี้คนทั้งประเทศเข้าใจว่าเราแต่งงานกับเพชรน้ำหนึ่งและ
แม่จะไม่ยอมขายหน้าว่าโดนหลอกสืบตัวเจ้าสาวเพื่อสูบสมบัติ แม่จะ
ยอมให้พลอยชมพูได้ใช้นามสกุลของเราต่อได้ ถ้าตารีรับปากกับแม่
ว่าจะไม่พาผู้หญิงคนนั้นออกหน้าออกตา ไม่พาออกงานสังคมใดๆ
ทั้งสิ้น เป็นเพียงเมียเก็บอยู่เงียบๆ ของเราเพียงเท่านั้น”

“ธีร์ทำแบบนี้ไม่ได้...”

“ถ้าไม่ได้ก็เตรียมจดทะเบียนหย่า” คุณหญิงนฤมลยื่นคำขาด
“หรือไม่เราก็กับแม่ขาดกัน”

ธีระพัฒน์ไม่เข้าใจการตัดสินใจด้วยอารมณ์แถมไร้เหตุผลของ
คุณหญิงนฤมล ทว่าเมื่อนึกหาเหตุผลที่เขาได้รับพลอยชมพูมาเป็นภรรยา
ก็ได้แต่นิ่งเงียบและยอมรับ แล้วหันไปมองปรีक्षाผู้เป็นพ่อ

“ยอมแม่แกไปก่อนเถอะ กำลังอารมณ์ไม่ดีอยู่ ถ้างั้นก็เท่านั้น”
ผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวให้คำตอบ

ชายหนุ่มถอนหายใจหนัก ดูเหมือนเรื่องจะเลวร้ายกว่าที่เขา
คาดประมาณไว้เยอะ ธีระพัฒน์ได้ทุกอย่างอย่างที่ต้องการ โดยแลก
มากับความสัมพันธ์ที่กระท่อนกระแท่นระหว่างแต่ละคน

หรือว่าเขาจะเลือกเดินเกมผิด

แต่มาถึงตอนนี้เขาก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว

“ธีร์ขอตัวกลับก่อนนะครับ”

เมื่อไม่มีประโยชน์ที่จะคุยกันต่อ ธีระพัฒน์ก็ปลีกตัวออกมา

ทว่าชายาวๆ ยังไม่ทันก้าวพ้นประตูบ้าน คุณหญิงนฤมลก็บัญชาคำสั่ง
สุดท้ายมาอย่างทันท่วงที

“ห้ามห้อง”

“...”

“เราจะทำอย่างไรก็แล้วแต่เรา แต่ห้ามให้พลอยชมพู่ต้องเป็น
อันขาด ไม่เช่นนั้นแม่จะไม่เอาเธอไว้”

วิธีระพัฒนชะงัก ริมฝีปากหยักเฝิ้มแน่น สะกดกลั้นอารมณ์
พลอยชมพู่จะได้เป็นคนของ ‘ภาคเวทกุล’ โดยสมบูรณ์หรือไม่
เขาจะเป็นคนตัดสินใจเอง

ร่างสูงยกมือไหว้บุพการี ก่อนจะหันตัว ก้าวออกจากคฤหาสน์
ของภาคเวทกุลอย่างรวดเร็ว

ทันทีที่ลับเงาของลูกชายจอมดี๋ คุณหญิงนฤมลก็ลมจับ
ทั้งตัวลงนอนบนโซฟา เตือดร้อนศรีเพ็ญให้รีบเอายาดมยามห่มองมา
ประเคนผู้เป็นนาย

“คุณ! คุณลูกเราสิ! เดียวนี้ไม่ฟังกันเลย” คุณหญิงนฤมลกล่าว
ทั้งๆ ที่ยังถือยาดมอยู่

สมบัติลุกขึ้นจากโซฟา

“ตาริธีร์ก็สามสิบเจ็ดแล้ว ไม่ใช่เด็กๆ แล้ว คุณก็ปล่อยให้เขา
ตัดสินใจเองเถอะ เรื่องคู่ชีวิตเป็นเรื่องละเอียดอ่อนนะคุณ”

“ฉันไม่เคยว่าอะไรตาริธีร์เลยนะ ตอนที่แกตัวสาวไปเรื่อย แกจะ
คบใครฉันก็ไม่เคยว่า แต่ไม่ใช่ไปคว่ำสาวที่จะมาเป็นปลิงดูดเลือดสูบ
เนื้อสูบสมบัติเราไป” คุณหญิงนฤมลโวยวาย

สมบัติชกสีหน้า

“คุณอย่าลืมนิสิตว่าคนที่รับปากให้ปลิงที่คุณว่าส่งลูกมาแต่งงาน
กับเรานั้นคือผมเอง”

“คุณ...!”

“หนูพลอยเป็นเด็กดี เผลอๆ จะดีกว่าหนูเพชรเสียอีก ผมเห็นเด็กคนนี้มาตั้งแต่เด็ก และเชื่อว่าตาทิธีร์เลือกไม่ผิด”

คุณหญิงนฤมลไม่เถียง เพราะเธอรู้แ่ใจดีว่าพลอยชมพูเป็นเด็กดี เด็กน่ารัก ก่อนหน้านั้นเธอก็เ็นคนดูหนูพลอยอยู่ไม่น้อย แต่ความรู้สึกทั้งหมดพังครืนลงไปเมื่อเธอก้าวเข้ามาเป็นตัวหมากที่ทำให้แผนของคุณหญิงนฤมลพังยับเยิน

ในเมื่อการแต่งงานนั้นเลี่ยงไม่ได้ คุณหญิงนฤมลจึงเลือกให้ธีระพัฒน์แต่งงานกับเพชรน้ำหนึ่ง เพราะรายนั้นทั้งแสน ทั้งแก่นแก้ว เธอเชื่อว่าลูกชายเธอคงไม่มีวันชอบผู้หญิงประเภทนั้น เพราะฉะนั้นการวางแผนกำจัดเพชรน้ำหนึ่งออกไปจากภาคเวชกุลคงทำได้ง่าย แต่เมื่อเปลี่ยนมาเป็นพลอยชมพูที่มีแต่คนชอบเธอทั้งคนพ่อและคนลูก ก็คงทำได้ยากขึ้น

“หนูพลอยไม่ผิด...ถ้าจะผิดก็ผิดที่เกิดมาเป็นลูกของยายคุณหญิงรัตนที่หวังอุปสมบัติของภาคเวชกุล” คุณหญิงนฤมลว่า

แค่คิดถึงรอยยิ้มหยันของยายคุณหญิงนั้น คุณหญิงนฤมลก็ร้อนจนนั่งไม่ติด

“คุณ! แบบนั้นฉันไม่ยอมนะ!”

สมบัติรับรู้ถึงความรู้สึกอันไม่มั่นคงของภรรยา เขาดึงมือคุณหญิงนฤมลมากุมไว้

“ชีวิตคู่คือเรื่องของคนสองคน เหมือนเรื่องราวของคุณกับผม คนที่ตาทิธีร์แต่งงานด้วยคือหนูพลอยไม่ใช่คุณหญิงรัตน คุณก็น่าจะรู้จักลูกเราดี คนที่หาเงินเลี้ยงตัวเองตั้งแต่เรียนจบ ไม่เคยพึ่งพิงบารมีของพ่อแม่ ผมเชื่อว่าตาทิธีร์คงมีวิธีในการจัดการกับคุณหญิงในรูปแบบของเขาเอง”

พลอยชมพูไม่อาจนั่งได้ติดที่ เธอลูกลีลุกลนตลอดเวลา
ตั้งแต่ศักดิ์ฐิฐารับตัวเธอมาจากคฤหาสน์ภาคเวทกุล

เมื่อขึ้นตอนการจดทะเบียนสมรสเสร็จสิ้น คุณหญิงรัตนก็ขอตัวกลับบ้านของตัวเองโดยไว ทั้งหญิงสาวไว้กับสายตาอันไม่เป็นมิตรของคุณหญิงนฤมล เพราะต้องการคุยเรื่องส่วนตัวภายในครอบครัวกันต่อ ธีระพัฒน์ต่อสายให้หัวหน้าให้ศักดิ์ฐิฐา ผู้ช่วยของเขามารับตัวพลอยชมพูไปรอที่คอนโดของเขาก่อน

“คุณศักดิ์ฐิฐา ไม่ต้องอยู่รอเป็นเพื่อนก็ได้นะคะ พลอยอยู่คนเดียวได้” พลอยชมพูพยายามยิ้มแยมเพื่อผูกมิตร แต่กลับไม่ได้รอยยิ้มตอบจากคนตรงหน้าที่ยื่นเฝ้าเธออยู่ไม่ไกลจากโซฟาเลยแม้แต่น้อย ศักดิ์ฐิฐาเป็นชายรูปร่างสูงโปร่ง แต่ดูจะเดี้ยกว่าธีระพัฒน์อย่างน้อยก็ราวๆ สิบเซนติเมตร หน้าตาสะอาดสะอ้าน หล่อเหลา สุขุม แต่ดูห่างไกลจากความเป็นมิตรมากนัก

“ผมรับคำสั่งมาจากคุณธีระให้เฝ้าคุณไว้ไม่ให้หนี”

แถมยังเป็นคนตรงมากอีกต่างหาก

เพนต์เฮาส์สุดหรูในชั้นบนสุดของคอนโดใจกลางสาทรไม่ได้ทำให้พลอยชมพูตื่นตาตื่นใจมากกว่าความตระหนักกับสถานะที่เธอเป็นอยู่ตอนนี้

‘ภรรยา’

เธอได้แต่งงานและจดทะเบียนสมรสกับคนที่เธอแทบจะไม่รู้จักเขาเลย

ธีระพัฒน์ คุณเล่นอะไรของคุณกัน

สมาร์ตโฟนของหญิงสาวถูกยึด เธอรู้สึกเหมือนถูกขังอยู่ในกรงหูลู่ชั้นหกสิบเก้า ไม่ว่าจะขยับตัวไปทางไหนก็อยู่ในสายตาของศักดิ์ฐิฐาตลอดเวลา แม้เขาจะไม่ก้าวเข้ามาในระยะที่จะทำให้เธออึดอัด แต่พลอยชมพูก็ไม่คุ้นเคยกับการมีใครตามติดทุกฝีก้าวเช่นนี้

“ครับ ถึงแล้วครับ ครับ ครับ”

ศักดิ์ฐาวางสาย คนปลายสายคงไม่ใช่ใครอื่นนอกจากธีระพัฒน พลอยชมพูเงี้ยวพุง แม้เธอจะทำไมเป็นไม่สนใจเลยแม้แต่บ่อย

“คุณธีร์ฝากบอกคุณผู้หญิงว่าคุณธีร์ติดงานด่วน อาจจะต้องถึงห้อง ข้าหน่อย ให้ผมหาอะไรให้คุณผู้หญิงทานไปก่อน ไม่ทราบว่าคุณผู้หญิง จะรับอะไรดี”

“ไม่ค่ะ พลอยไม่หิว” หญิงสาวปฏิเสธ แต่สีหน้าเคร่งขรึมของ ศักดิ์ฐาไม่เปลี่ยนแปลงเลยแม้แต่บ่อย

“ผมต้องทำตามคำสั่งของคุณธีร์ ไม่เช่นนั้นผมจะถูกลงโทษ คุณผู้หญิงจะรับอะไรครับ”

เมื่อนึกถึงหน้าของคนใจร้ายที่ตีแต่โทร. มาออกคำสั่ง ดวงหน้า หวานก็บึ้งตึงอย่างรวดเร็ว

“พลอยบอกว่าพลอยไม่หิวค่ะ” หางเสียงตัวดีหัวนก่อนจะอ่อนลงเมื่อรู้ว่าคนรับอารมณ่นั้นไม่ใช่คนตัวยักษ์ที่ใจยักษ์ยิ่งกว่า “พลอยไม่กินเอง พลอยกินอะไรไม่ลง คุณธีร์เขาคงไม่ลงโทษคุณศักดิ์ฐาหรอก มั้งคะ อีกร้อยอย่าง เรียกพลอยว่าพลอยก็พอค่ะ ไม่ต้องเรียกแบบนั้น พลอยไม่ชอบ”

“ผมจะเรียกคุณผู้หญิงว่าคุณพลอยได้ต่อเมื่อคุณธีร์อนุญาต เท่านั้นครับ”

“สรุปว่าคุณเป็นผู้ช่วยเขาหรือเป็นทาสเขากันแน่คะ” พลอยชมพูเหินบ

แต่สีหน้านิ่งของศักดิ์ฐาก็ยังคงเดิม

“คุณผู้หญิงจะรับอะไรครับ ผมจะได้โทร. สั่ง”

พลอยชมพูหงุดหงิดและพานไม่อยากจะเห็นหน้าทั้งเจ้านายและ ลูกน้องเอาเสียจริงๆ เธอโหมตัวคว้าลงบนโซฟา มือเล็กคว้าหมอนอิง และปิดหน้าเธอเอาไว้ ตัดขาดตัวเองจากบทสนทนากับคนไร้อารมณ์

โดยสมบุรณ์

หญิงสาวตกอยู่ในความเงิบที่วังเวง โดดเดี่ยว และโหวงเหวง เธอตัดพ้อในโชคชะตาของตนเอง แม้คนอื่นอาจจะอิฉฉาที่เธอเหมือน ตกถึงเงิน แต่เธอไม่ได้ต้องการเลยสักนิด การแต่งงานคือเรื่องที่สำคัญ มากสำหรับเธอ เธอเคยหมายมั่นไว้ว่าจะแต่งงานกับคนที่เธอรักเท่านั้น แต่ไม่ว่าจะสำคัญอย่างไรก็ยังแพ้สายสัมพันธ์ระหว่างเธอกับ แม่...

‘ฝากพลอยดูแลแม่เขาด้วยนะ’

พ่อ...พลอยจะอย่างไรดี พลอยจะหนีจากที่ตรงนี้ไปได้อย่างไร พลอยชมพู่หันมองวิวจากชั้นหกสิบเก้า ก่อนเมฆขาวบุกปุย ไม่อาจทำให้ใจของเธอเย็นลงเลย หญิงสาวเฝ้ารอที่จะคุยกับธีระพัฒน์ ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น แต่สามีกลับทิ้งภรรยาจำยอมอย่างเธอไว้และหนี ไปทำงาน...

คนใจร้าย

เธอได้แต่ตัดพ้อและปาดน้ำตา

4

เริ่มต้นความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยา

เพราะลูกค้าที่ติดต่อมาอย่างเร่งด่วนทำให้ธีระพัฒน์ต้อง ปลีกตัวไปคุยงาน กว่าจะตกลงกันเสร็จก็ท้องฟ้าข้างนอกก็มีดเสียแล้ว เป็นเวลาเกือบสองทุ่มเมื่อชายหนุ่มได้ก้าวเข้าสู่เพนต์เฮาส์ของเขา

“อยู่ไหน” ธีระพัฒน์ก็นำรับการค้อมตัวทักทายของศักดิ์ฐา และถามแทบจะในทันที นัยน์ตาสีดำกวาดมองหาร่างบางในห้อง มีดสลัว มีเพียงแสงไฟจากภายนอกที่ส่องเข้ามา

“คุณผู้หญิงหลับอยู่บนโซฟา”

“เธอทานอะไรหรือยัง”

“ยังครับ” ศักดิ์ฐาตอบด้วยเสียงเบาลง

ธีระพัฒน์น้ำตึง ความโกรธฉายชัดผ่านทางแวตตาและน้ำเสียง

“ฉันสั่งให้หาอะไรให้เธอทาน นายไม่เข้าใจคำสั่งของฉันหรือ”

“พลอยไม่ทานเองแหละค่ะ” เสียงหวานแต่หัวนอกรับแทน

ธีระพัฒน์เปิดไฟจึงได้เห็นร่างเล็กนั่งอยู่บนโซฟา จ้องหน้าเขา ด้วยความขึงโกรธ

“คุณธีร์กลับมาก็ดีแล้ว พลอยรอจะคุยกับคุณเกี่ยวกับเรื่องวันนี้ อยู่พอดี” เธอว่าต่อ

ธีระพัฒน์มองเห็นความจริงจังและความเกรี้ยวกราดในนัยน์ตา

หวานคู่นั้น เขาวางของที่ซื้อและส่งสัญญาณให้ศักดิ์สุ้ากลับไป

ในห้องตอนนี้มีเพียงเธอกับเขา พลอยชมพูนั่งตัวตรง มีคำถามมากมายแล่นอยู่ในหัวและต้องการคำตอบ ทว่าถ้อยคำที่หลุดออกไปจากปากหญิงสาวคือ ถ้อยคำที่ง่ายที่สุด

“คุณธีร์ทำแบบนี้ทำไมคะ”

ธีระพัฒนจึงหญิงสาวแทนคำตอบ เมื่อโดนัยน์ตาดำดูกดหนักๆ เข้าพลอยชมพุกลับเป็นฝ่ายหลบตาหนี แต่คงด้วยความรั้นและต้องการคำตอบ เธอก็หันมาจ้องตาผู้ ชายหนุ่มมองเห็นความตื้อตึงในดวงตาคู่นั้น และรู้ดีว่าการชวนคุยด้วยอารมณ์แบบนี้คงไม่ดีสักเท่าไร สำหรับการเริ่มต้นชีวิตคู่ของเขาและเธอ

“พี่ซื้อชุดมาให้สองสามชุด อาบน้ำเสร็จแล้วเราจะออกไปหาอะไรกินกัน”

“ไม่ค่ะ”

“?”

“พลอยจะไม่ไปไหนทั้งนั้น ถ้ายังไม่ได้คำตอบจากคุณ” คนตัวเล็กตื้อตึง

ธีระพัฒนทำหน้ายุ่ง เขาถอดเสื้อสูทออกแล้วพาดไว้บนโซฟา ร่างสูงทิ้งตัวลงนั่งข้างหญิงสาว ทั้งระยะห่างพอควรเพื่อไม่ให้อึดอัดมือใหญ่ปลดกระดุมข้อมือและพับมันด้วยอิริยาบถสบายๆ รวากับไม่สะทกสะท้านกับความโกรธที่พลอยชมพูแสดงออกมา

“คุณธีระพัฒน!”

“พี่จะไม่ตอบจนกว่าน้องพลอยจะไปอาบน้ำและลงไปกินข้าวกับพี่”

“พลอยจะไม่ไปอาบน้ำและไม่ไปไหนกับคุณทั้งนั้น จนกว่าพลอยจะได้คำตอบ” คนตัวเล็กยังคงยืนกราน

ความเงิบเข้าจู่โจมระหว่างคนทั้งคู่ ทว่าร่างกายคนเราย่อม

ที่สอดคล้องกับความต้องการเสมอ เสี่ยงใครครวญเบาๆ ทำเอาใบหน้า
งามหมดจดขึ้นสีแดงระเรื่อ เธอหลบตาหลบเพื่อหลบกลิ่นความ
เขินอาย

ธีระพัฒนแอบหัวเราะ เอ็นดูในความดีดั่ง ทว่าใส่ชื่อราวกับ
เด็กน้อยของเธอ คนตัวโตขยับเข้าใกล้จนหญิงสาวต้องเอนตัวหนี ทิฐิ
ทำให้เธอยังปิดปากเงียบ แม้ว่าธีระพัฒนจะขยับเข้ามาจนจมูกของเขา
คลอเคลียอยู่ที่ข้างแก้ม สองมือของหญิงสาวกำแน่นเตรียมพร้อมต่อสู้
ชายหนุ่มทำจมูกพุดพิดและถอยออกไป

“พี่ไม่คุยกับคนที่ห้องร้องเสียงดังและตัวเหม็นแบบนี้เองพลอย
ตอนนี้อยู่หรอคะ”

พลอยชมพูหน้าชาเหมือนถูกตบหน้าขาดใหญ่ แต่เมื่อเห็นรอย
ยิ้มหยอกเย้าของคนตัวโตก็รู้ว่าตัวเองโดนแกล้งเข้าให้อีกแล้ว

“ไม่อยากคุยก็ไม่ต้องคุยค่ะ พลอยก็ไม่อยากคุยกับคุณธีระเหมือน
กัน”

“อ้าว แล้วน้องพลอยไม่ต้องการคำตอบจากพี่แล้วหรือ”

เหมือนถูกต้อนให้จนมุมจนต้องยอมแพ้ พลอยชมพูทนดวงตา
เจ้าเล่ห์คู่นั้นไม่ไหว คนตัวเล็กผุดลุกขึ้น และคว้าถุงกระดาษที่ธีระพัฒน
หิ้วมาเข้าห้องน้ำไปด้วย

เป็นอีกครั้งที่ธีระพัฒน์นั่งรอผู้หญิงอาบน้ำ และเธอก็อาบ
เสียนานแสนนานจนเขาอยากจะเดินเข้าไปช่วยอาบให้รู้แล้วรู้รอด แต่
ก่อนจะได้ทำอย่างใจนี้ คนตัวเล็กก็เปิดประตูออกมาในชุดเดรสผ้า
ซาตินสีน้ำเงินแบบเนื้ออวดทุกสัดส่วน ทั้งเซ็กซี่และเข้ายวน แต่ไม่ได้
เข้ากับบุคลิกของพลอยชมพูเลยแม้แต่น้อย

หญิงสาวก้มหน้างุด

“คุณธีระเอาเสื้อผ้าพวกนี้มาจากไหนคะ” พลอยชมพูว่าพาลางตั้ง

ผ้าบริเวณหน้าอกก็ให้ห่างออกจากตัว

ธีระพัฒนก็ลื่นน้ำลาย พลังนึ๊กก้นดำนิศราที่เขาไว้ใจและให้หัววานให้หาเสื้อผ้าผู้หญิงมาให้ระหว่างที่เขาประชุมงานอยู่

ชายหนุ่มแสวงตีหน้าขีมิ

“มีชุดอื่นอีกไหม”

พลอยชมพูส่ายหน้าและยื่นถุงเสื้อผ้าคืนให้เขา

“คุณธีร์ดูเองแล้วกันค่ะ”

เมื่อหยิบของในถุงออกมา ธีระพัฒนก็เหมือนจะได้ยินเสียงหัวเราะจางๆ ของนิศราที่ชอบแกล้งเขาอยู่เป็นนิจ

ไม่น่าไว้ใจายนั่นเลย

ชุดที่พลอยชมพูใส่อยู่ดูเหมือนจะดีที่สุดในบรรดาชุดทั้งหมดที่อยู่ในถุง ชุดหนึ่งเป็นเพียงสายเดี่ยวสีทูลูสีแดงเลือดนก มีสายลูกไม้ปิดบังช่วงอกพอให้ดูน่าค้นหา ส่วนอีกตัวเป็นชุดผ้ายืดคอเต่าสีเทาทว่า เว้าหลังลงไปลึกจนธีระพัฒนสงสัยว่ามันเป็นสไต์ล หรือว่าถูกใครดึงให้ฉีกขาด

ชายหนุ่มรีบยัดชุดที่นิศราจัดไว้ให้ลงในถุงเดิม ความกระอักกระอ่วนเกิดขึ้นระหว่างคนทั้งสอง

เป็นอะไรไปไอ้ธีร์ กับแค่เด็กอายุยี่สิบสี่ในชุดวาบหวิวที่แกลเห็นมาทั้งชีวิตจนจะเบือตายอยู่แล้วไม่ใช่หรือไง

แต่ทำไมเมื่อเห็นพลอยชมพูในชุดแบบนี้ แล้วยิ่งนึกถึงว่าเธอเป็นภรรยาของเขาแล้ว... อารมณ์ก็ดูเหมือนพร้อมจะปะทุขึ้นทุกเมื่อ

ไม่ได้การ...

“ชุดเดิมน้องพลอยละ”

“ก็คุณธีร์บอกว่ามันเหม็นไม่ใช่หรือคะ” หญิงสาวตอบ เธอทำปากเบ้ ก่อนจะว่าต่อ “พลอยคิดว่าจะใส่ไปทำงานพรุ่งนี้ก็เลยชักเอาไว้ ไม่คิดเหมือนกันว่าชุดที่คุณธีร์หามาให้จะเป็น...ชุดแบบนี้”

ธีระพัฒน์บั่นหน้าไม่ถูก ก่อนจะรีบบายเบี่ยงไปเรื่องอื่น

“พรุ่งนี้น้องพลอยไม่ต้องไปทำงาน พี่โทร. ลาบริษัทไว้ให้แล้ว”

“ลา?” พลอยชมพุดกใจ

“ใช่สิ ลาสามวันหลังแต่งงานไง ส่วนเรื่องฮันนีมูนพี่ขอติดไว้ก่อน พอดีมีงานเข้าด่วน ว่างเมื่อไหร่พี่จะพาเราไปฮันนีมูนนะ น้องพลอยอยากไปที่ไหนดี”

“คุณธีร์!” คนตัวเล็กแว๊ด “เลิกทำเป็นเรื่องตลกได้แล้วค่ะ พลอย-ต้อง-ไป-ทำงาน”

“เธออยากจะทำอีกแค่สามวัน หรืออยากจะทำออก”

“คุณไม่มีสิทธิ์มาบังคับพลอย!”

“มีสิ ก็น้องพลอยเป็นภรรยาของพี่อย่างถูกต้องตามกฎหมาย”

“แบบนี้มันไม่ตลกเลยนะคะ!”

“อย่างน้อยชื่อของเธอบนใบทะเบียนสมรสก็ไม่ใช่เรื่องตลก”
ธีระพัฒน์กัดเสียงต่ำ

บรรยากาศระหว่างทั้งสองกลับมาอึมครึมอีกครั้ง พลอยชมพุนั่งตึง เธอดึงหมอนอิงมาปิดชุดไซส์สัดส่วนที่เธอไม่ต้องการ

“คุณธีร์ยังไม่ตอบคำถามพลอยเลยว่าคุณทำแบบนี้ทำไม ทำไปเพื่ออะไร”

“เรียกพี่เหมือนเดิมก่อนสิ”

“คุณธีระพัฒน์!”

“เราแต่งงานกันแล้ว จะมาพูดจาเห็นห่างกันแบบนี้พี่ว่ามันคงไม่เหมาะะ” ธีระพัฒน์ดู ทำให้พลอยชมพูป่อนลงโดยอัตโนมัติ

“พลอยจะคุยกับคุณเหมือนเดิมได้ยังไง ในเมื่อระหว่างเราสองคนไม่มีอะไรเหมือนเดิมแล้ว” หญิงสาวกล่าว ธีระพัฒน์สัมผัสได้ถึงความเห็นห่างและกำแพงที่พลอยชมพูกำลังสร้างขึ้นเพื่อกีดกันเขาออกมา

เขาก็แค่อยากได้คนตัวเล็กที่เรียกเขาด้วยเสียงหวานพร้อมกับรอยยิ้มอย่างที่มีเสมอ

ถอยคนละก้าวคงจะดีที่สุด

“ถ้าที่ตอบแล้ว น้องพลอยต้องคุยกับพี่เหมือนเดิม ตกลงไหม” ชายหนุ่มยื่นข้อเสนอ ทำให้หญิงสาวแม้ริมฝีปากแน่น ไม่รับปาก แต่ก็ไม่ปฏิเสธ

ธีระพัฒน์ถอนหายใจหนัก เขาพยายามคิดหาคำพูดที่ดีที่สุด แต่ก็จนปัญญา

“ถ้าจะต้องเลือกระหว่างเพชรกับพลอย พี่ขอเลือกพลอย”

แต่นั้นแหละ...ธีระพัฒน์ก็ไม่ใช่นักพูดที่เก่งนักในเรื่องนี้

พลอยชมพูชกสีหน้า น้ำตาปริ่มๆ จะไหล

“ทั้งที่พลอยก็ไม่ได้อยากแต่งงานแบบนั้นหรอกคะ” เธอสะอื้น

“ทำไมคุณเลือกได้ พลอยถึงเลือกไม่ได้บ้าง”

ธีระพัฒน์ผุดลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว เขาไม่โหวกกับคำว่า ‘ไม่อยากแต่งงาน’ ของเธอ

“ไม่อยาก แต่ก็แต่งงานแล้ว ทุกคนต้องยอมรับสิ่งที่ตัวเองเลือก”

“แต่พลอยไม่ได้เลือก ทุกคนเลือกให้พลอยต่างหาก!”

“แต่ตอนนี้เธอก็เป็นภรรยาของพี่แล้ว หยุดทำตัวไร้เหตุผล เหมือนเด็กที่ไม่ยอมรับความจริงเสียที!” ธีระพัฒน์ตวาดเสียงลั่น

หญิงสาวตัวสั่นเทาด้วยความกลัว น้ำใสๆ ท่วมดวงตาสีน้ำตาล จนเธอมองเห็นภาพคนใจร้ายพรวดไปหมด

“คะ พลอยเป็นภรรยาของคุณ” เสียงหวานลั่น “ช่วยปรานีกับ ‘ภรรยาจำยอม’ คนนี้ด้วยแล้วกันนะคะ”

“อย่าพูดจาแบบนี้กับพี่นะ น้องพลอย!” ชายหนุ่มกระซากแขนจนคนตัวเล็กปลิวเข้ากระแทกอก พลอยชมพูเจ็บ แต่เธอก็ไม่ร้องออกมาเลยแม้แต่น้อย มีเพียงน้ำตาที่ไหลทะลักราวกับเขื่อนแตก

“แล้วพลอยทำอะไรได้บ้างคะ เลือกก็ไม่ได้ พุดก็ไม่ได้ ปฏิเสธก็ไม่ได้ อ้อ...!”

เสียงของหญิงสาวถูกกลืนหายเมื่อชายหนุ่มรุกเข้ามาบดขยี้ริมฝีปากอิมที่กำลังต้อลือต้อเถียง พลอยชมพู่ถูกผลักให้ล้มลงบนโซฟา ก่อนร่วงสูงที่ดวงตาวาวโรจน์ด้วยความโกรธจะทาบทับ

“ทำสิ่งที่ภรรยาเขาพึงปฏิบัติต่อสามีนะสิ”

“คุณธีร์...!”

ไม่ทันเสียแล้ว เสียงหวานที่อ่อนลงอย่างจะอ่อนวอนราวกับถูกลมโกรธของธีระพัฒนกลบทับไปเสียหมด ชายหนุ่มกดร่างบอบบางไว้กับเบาะนุ่ม รวบสองมือตรึงไว้เหนือศีรษะ ครึ่งล่างก็ทาบทับลำตัวของพลอยชมพู่ไว้ไม่ให้ดิ้นหนี ผ้าซาตินไหลลื่นไปตามจังหวะการต่อสู้อะหว่างคนทั้งสอง ธีระพัฒนไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้อีกแล้ว ทั้งโกรธ ทั้งต้องการ เขาโถมความรู้สึกทั้งหมดลงไปในจูบที่บดขยี้และเว้าวอน

พลอยชมพู่ตื่น...ตื่นจนหมดแรงตื่น ตื่นจนใจอ่อนล้า สุดท้ายเธอก็ยอมปล่อยตัวให้เขาได้กอบโกยไปอย่างที่เขาต้องการ เธอได้แต่ยอมรับชะตากรรมของตัวเองด้วยหัวใจแหลกสลาย

ทำหน้าที่เมียให้มันจบ ทุกอย่างจะได้หยุดเสียที

ธีระพัฒนรู้สึกได้ว่าคนตัวเล็กได้ร่างของเขานั้นนิ่งไปราวกับท่อนไม้ถูกโอบรัด ชายหนุ่มถอนจูบออก และน้ำตาอาบหน้าก็เรียกสติของธีระพัฒนให้กลับมา

“น้องพลอย...” ชายหนุ่มพึมพำ มองริมฝีปากอิมที่แดงและบวม เจ๋อจากการกระทำอันไม่เป็นสุภาพบุรุษของเขาเอง

“เอาเลยสิคะ” พลอยชมพู่กระซิบเสียงสั้น “พราກทุกสิ่งทุกอย่างไปจากพลอยเท่าที่คุณต้องการ เมื่อคุณได้ทุกอย่างแล้วก็ช่วยกรุณาปล่อยพลอยไปนะคะ”

“...”

“คืนอิสระให้พลอย เห็นใบหย่าให้พลอย...”

หมัดลุนๆ ของชายหนุ่มจมลงไป ในหมอนที่พลอยซมพูนหนุนอยู่
นัยน์ตาดาวนตวัดมองคนตรงหน้า ใบหน้าคมเข้มนั้นเรียบเฉยเสียจน
น่ากลัว อารมณ์โกรธสะท้อนออกมาจากดวงตาของเขา

“พี่จะไม่มีวันหย่า...” ธีระพัฒน์กัดฟันกรอด “น้องพลอยจะต้อง
เป็นของพี่คนเดียว”

ธีระพัฒน์ไม่อาจทนมองแววตาของหญิงสาวที่เต็มไปด้วยความ
เสียใจที่ต้องตกเป็นภรรยาของเขาได้อีก ชายหนุ่มผลัดตัวออกและทิ้ง
ร่างบอบบางไว้บนโซฟาเพียงลำพัง

**นานกว่าที่ธีระพัฒน์จะได้สติ เขายังไม่เข้าใจตัวเองที่อยาก
ได้พลอยซมพูนมาเป็นภรรยา แล้วจะหวังให้เธอมาเข้าใจเขาและยอมรับ
การตัดสินใจใดๆ ของเขาได้อย่างไร เขาควรจะเริ่มต้นความสัมพันธ์
ฉันสามีภรรยาด้วยการพูดคุยก่อน ไม่ใช่ปุมบ่ามไปใช้อารมณ์กับเธอ
เช่นนี้**

เมื่อคิดได้เขาก็รีบรุดกลับมาที่ห้องรับแขก นัยน์ตาดมกวดมมอง
หาเงาของร่างเล็กที่ควรสะอึกสะอื้นอยู่บนโซฟา ความว่างเปล่าตรงหน้า
ทำเอาธีระพัฒน์เ็นวาบไปทั่วร่าง เขามลุนผลันออกจากห้อง ก่อนที่
อะไรๆ จะสายเกินไป

...

พลอยซมพูนเดินเตาะเตาะอยู่ชั้นล่างของคนโตอย่างไร้สติ เธอ
ปล่อยไฮออกมาอย่างสุดกลั้ว สองมือสั่นเทาเพียงตั้งชุดหลอดลุ่มให้กลับ
เข้าที่ ริมฝีปากบวมซ้ำ ข้อมือเล็กเต็มไปด้วยรอยแดงจากการบีบรัด

ทำไมชีวิตเธอจะต้องมาเจออะไรแบบนี้ด้วย

ทำไม...

สองเท้าเปล่าเหยียบลงบนแผ่นปูนเย็นเฉียบ เสียงซุบซิบพร้อม กับสายตาของคนรอบข้างทำให้เธอรู้สึกตัว ตอนนี้เธอยืนอยู่ข้างถนน โชคดีที่คอนโดของคนที่ร้ายนั้นอยู่ติดถนนใหญ่ แม้จะไกลจากรถไฟฟ้า แต่คงไม่ยากเท่าไรนัก ถ้าเธอจะหนีกลับบ้าน พลอยชมพู่ไม่รู้เวลา แต่ ถ้าจะให้ประมาณจากรถบนท้องถนนที่เริ่มว่างก็น่าจะประมาณสี่ถึง ห้าทุ่ม ใจหนึ่งอยากจะโบกแท็กซี่กลับบ้าน ทว่าเมื่อแขนเล็กๆ ยื่นออกไป สายเล็กที่รั้งชุดเอาไว้ไม่ให้หลุดก็หล่นลงมาคลอเคลียอยู่ที่ไหล่ สมอของเธอลั่นนึกถึงเสียงซุบซิบและสายตาของคนรอบข้างทันที ชุดย้วยวนแบบนี้ไม่เหมาะสำหรับการออกมาเดินเล่นในเวลากลางวัน เลยแม้แต่น้อย

พลอยชมพู่ห่อตัวลีบ เธอพยายามปิดป้องสัดส่วนของตนเอง จากสายตาที่ نگاهของผู้ชายที่เดินผ่านมา หญิงสาวก้าวไวๆ จนไป หยุดอยู่บริเวณป้ายรถเมล์ที่ส่องสว่าง และมีเธอยืนอยู่เพียงผู้เดียว น่ากลัว...

หนีออกมาโดยไม่คิด รองเท้าก็ไม่ได้ใส่ กระเป๋าก็ไม่ได้หยิบมา แกรมชุดก็ไม่ได้เปลี่ยน หญิงสาวไม่เคยขาดสติขนาดนี้มาก่อนเลยในชีวิต

แล้วเธอจะทำยังไงต่อไปดี...

พลอยชมพู่ถอดตัวเองแน่น ลมที่พัดผ่านทำให้เธอเริ่มหนาว พี่น ก็เย็นไปหมด เธอยืนอยู่ได้ไม่นานก็ถูกใครบางคนกระซอกจนลัมใส่ ตัวเขา หญิงสาวตื่นตระหนก หัวใจเต้นรัวเร็วด้วยความกลัว แขนเล็ก ยกขึ้นปิดป้องพร้อมต่อสู้ ทว่าใครคนนั้นก็กลับยึดแขนของเธอแน่น นัยน์ตาดาวนตวัดมองเขา

“พี่ธีร์...”

เจ้าของร่างสูงเม้มปากแน่น ไม่พูดไม่จา เขาถอดเสื้อใช้ตัวของตัวเอง คลุมให้พลอยชมพู่อย่างรวดเร็ว ลมเย็นที่ปะทะหายวับ พลอยชมพู่

สัมผัสได้ถึงความอุ่นที่ติดมาจากตัวของชายหนุ่มและกลิ่นเหงื่ออ่อนๆ ของเขา ร่างกายที่แข็งขึ้นเริ่มไอนอ่อนพร้อมไปกับหัวใจที่เต้นช้าลง แม้ว่า ริระพัฒน์จะบั่นหน้าซึ่งขังและเต็มไปด้วยความโกรธ แต่พลอยชมพุกลับรู้สึกได้ว่าเธอปลอดภัย

“อย่าทำแบบนี้อีก”

ริระพัฒน์มองคนตัวเล็กที่สิ้นเทาอยู่ภายใต้เสื้อเชิ้ตของเขา มองเลยไปยังเท้าเปลือยเปล่าที่เสียดต่อการบาดเจ็บ

ยิ่งเห็นก็ยิ่งขัดใจ

“พี่ริระจะทำอะไรคะ!” พลอยชมพู่วีตร้องเมื่ออยู่ ริระพัฒน์ก็ซ่อนตัวเธอขึ้นจากพื้น

“หยุดดิ้น” ริระพัฒน์เอ็ด เขากะระชับคนในอ้อมแขนให้แน่นยิ่งกว่าเดิม “พี่ไม่มีวันปล่อยเธอตกลงไปหรอก”

เมื่อถูกคนตัวโตโอบรัด แก้มของพลอยชมพู่ก็แนบไปกับเนื้ออันเย็นเฉียบของริระพัฒน์ เหตุก็เพราะเขาสละเสื้อของตัวเองคลุมให้เธอ ชายหนุ่มจึงต้องสัมผัสกับอากาศเย็นยามค่ำคืนอย่างจังๆ นัยน์ตาทหวานซ่อนมองใบหน้าคมคายที่จ้องตรงไปข้างหน้า และพร้อมจะตัวดสายตาดูใส่ผู้ชายทุกคนที่จ้องมองผิวขาวๆ ของพลอยชมพู่โดยไม่ได้รับอนุญาต

สุดท้ายพลอยชมพู่ก็ถูกนำตัวมาที่โซฟาเดิม ริระพัฒน์จับเธอนั่งกับที่ ในขณะที่ตัวเขาไปเข้าห้องน้ำล้างเหงื่อและกลับออกมาพร้อมท่อนบนเปลือยเปล่า มัดกล้ามเนื้อกำลังพอดีเรียงตัวสวยงามถัดจากกระดูกเชิงกรานที่นูนได้รูป ยังดีที่ท่อนล่างของเขาสวมกางเกงขายาวไว้ดั้งเดิม แก้มนวลของหญิงสาวเปล่งปลั่งด้วยสีเลือดฝาดเมื่อคิดได้ว่าเธอแนบชิดกับกายของเขาถึงเพียงไหน

“น้องพลอยร้อนหรือ” ริระพัฒน์ถาม พลอยชมพู่ส่ายหัวรัวๆ “แล้วทำไมหน้าแดงแบบนี้ล่ะ”

ยิ่งถูกถามไต่หน้าवलก็ยิ่งขึ้นสีแดงจัด พอหันมองเพื่อจะตอบ
สายตาก็ดันจับจ้องหุ่นของชายหนุ่มเสียได้

ธีระพัฒน์สังเกตเห็นท่าทางพิลึกของพลอยชมพูนาน เขาขยับยิ้ม
ก่อนจะเคลื่อนตัวมานั่งเคียงข้างกัน กลิ่นแชมพูไซยอ่อนจากผมที่เพิ่ง
สระของเขาทำเอาพลอยชมพู่ใจเต้นไม่เป็นลำดับ

บรรยากาศน่าอึดอัดดำเนินไปอยู่นาน พลอยชมพู่ปิดหมอนอิง
ในมือจนมันจะขาดออกจากกันอยู่แล้ว

“พี่ขอโทษ” ธีระพัฒน์กล่าว ชายหนุ่มเป็นฝ่ายเปิดบทสนทนา
ก่อน “พี่อารมณ์ร้อนไปหน่อย”

“คะ” พลอยชมพู่ก้มหน้างุด “พลอยเองก็ขอโทษที่พูดไม่ดีใส่
คุณ...”

“เรียกพี่ธีร์เถอะนะน้องพลอย ถึงยังไงตอนนี้เราก็เป็นสามีภรรยา
กันแล้ว เรียกคุณพี่ว่ามันฟังดูห่างเหินไปหน่อย” คำขอจากธีระพัฒน์
ทำเอาหญิงสาวอึกอัก ทว่าสุดท้ายเธอก็ยอมให้เขา

“คะพี่ธีร์”

พลอยชมพู่กระชับเสื้อเชิ้ตของธีระพัฒน์ให้แน่นขึ้นไปอีก ดวง
หน้าหวานเริ่มมีรอยยิ้มสดใสอีกครั้ง ธีระพัฒน์อดไม่ได้ที่จะขยับยิ้ม
ตาม เขามองดูเธอที่ยอมอยู่ภายใต้เสื้อของเขาโดยไม่สลดมันทั้ง อย่าง
น้อยมันก็เป็นก้าวเริ่มต้นที่ดีขึ้น

“พี่ธีร์จะทำยังไงต่อไปคะ”

“น้องพลอยหมายถึง?” ธีระพัฒน์ถามกลับ

“เรื่องการแต่งงาน” เธอตอบ “พลอยรู้ว่าพี่ธีร์เองก็คงไม่อยากจะ
ให้เป็นแบบนี้ สมัยนี้แล้วคงไม่มีใครอยากโดนจับคลุมถุงชน...”

“แล้วถ้าพี่บอกว่าพี่อยากให้เป็นแบบนี้ล่ะ”

“พี่ธีร์...”

“ช่างเถอะ” ธีระพัฒน์ตอบปิด “แล้วสักวันน้องพลอยจะเข้าใจ

พี่เอง”

พลอยชมพู่ได้แต่จ้องมองเข้าไปในดวงตาสีเข้มคู่นั้น เธอไม่อาจ
เข้าใจได้ และเธอเชื่อว่าเธอคงไม่มีวันเข้าใจ

“เรื่องแต่งงานเราคงทำอะไรไม่ได้แล้ว น้องพลอยคงจะต้องอยู่
แบบนี้กับพี่สักพัก แล้วก็เรื่องแม่ของพี่อาจจะต้องใช้เวลาหน่อย แต่
น้องพลอยเป็นผู้หญิงที่ดี พี่เชื่อว่าสักวันแม่พี่จะต้องยอมรับในตัว
น้องพลอย”

“แล้วทำไมพี่ถึงไม่หย่าให้พลอยล่ะคะ ในเมื่อคุณหญิงนฤมล
เองก็ไม่ชอบพลอย พลอยเองก็...ไม่ได้อยากให้เป็นแบบนี้ มันเป็นเหตุ
สุวิสัย”

“น้องพลอยรังเกียจพี่ขนาดนั้นเชียวนะหรือ” เสียงของธีระพัฒน์
เรียบสนิท

พลอยชมพู่กระวนกระวาย “ไม่ใช่แบบนี้ค่ะ...”

“ถ้าแบบนี้ก็อย่าพูดเรื่องหย่าให้พี่ได้ยินอีก” ธีระพัฒน์ดู ความ
กรุ่นโกรธเต็มร่าในดวงตาของเขาก่อนชายหนุ่มจะบังคับให้มันหายไป
พลอยชมพู่เฝ้มปากแน่น ไม่ได้เถียงและไม่เข้าใจ

“ส่วนเรื่องของแม่ น้องพลอย พี่รู้เจตนาของคุณหญิงดี” ธีระพัฒน์
หยิบเชคที่เขาเตรียมเอาไว้ออกจากซองและยื่นให้ “แค่นี้หวังว่าคุณหญิง
คงไม่บ่นเธอเมื่อเจอกันครั้งหน้าหรอกนะ”

“หะ...ห่าล้าน!” พลอยชมพู่อุทาน “ไม่ค่ะ พลอยรับเงินนี้ไม่ได้”

“ทำไม น้อยไปหรือ” ธีระพัฒน์ถาม เขาหยิบสมุดเชคออกมา
และทำท่าจะเขียนเพิ่ม พลอยชมพู่รีบหยุดมือคู่นั้นเอาไว้ ใบหน้าหวาน
เจือความเศร้าและเปี่ยมด้วยความสมเพชตนเอง

“เงินนี้เป็นของพี่ธีร์ ไม่ใช่ของพลอย พลอยรับไว้ไม่ได้หรอกค่ะ
อีกอย่างจำนวนมันก็เยอะ พลอยคงไม่มีวันหามาคืนพี่ธีร์ได้หมด”
พลอยชมพู่เหลือบมองเชคมูลค่าห้าล้านบาทนั้น ด้วยสถานะทางบ้าน

ที่ใกล้ล้มละลายของเธอตอนนี้ เธอคงจะต้องติดหนี้เขาไปทั้งชีวิต และ
ทันทีที่ถึงมือคุณหญิงรัตน มันก็จะหายวับไปในวงไฟ ก่อเกิดเป็นหนี้สิน
ไม่รู้จบ

“นี่ไม่ใช่เงินของพี่ แต่เป็นเงินของเรา” ธีระพัฒน์ยื่นกระดาษ “ตอน
นี้น้องพลอยคือหนึ่งในภาคเวชกุล แม้ว่าแม่จะยังไม่ยอมรับ แต่ยังไม่
น้องพลอยก็เป็นภรรยาของพี่ พี่จะไม่ยอมทนมองภรรยาของตัวเอง
ลำบากเป็นอันขาด”

“แต่ว่า...”

“รับไปซะ ก่อนที่พี่จะโกรธ”

เมื่อโดนดูเข้าให้ พลอยชมพูก็ยื่นมือไปรับอย่างเสียไม่ได้ มือ
คู่น้อยสั่นเทา

“ส่วนนั้นของคุณหญิง แต่ส่วนของน้องพลอย พี่จะทิ้งบัตรเครดิต
ไว้ให้ใช้จ่ายได้ตามสบาย อยากรู้ทำอะไรเพิ่มเติมมาบอกพี่ หรือโทร.
บอกศักดิ์สุภาไว้ก็ได้ พี่จะสั่งเขาไว้ น้องพลอยร้องไห้ทำไม”

ถ้อยคำของธีระพัฒน์ชะงักเมื่อเขาเงยหน้าขึ้นจากสมุดเช็คมา
เจอใบหน้าหวานที่เลอะด้วยหยาดน้ำตา หัวใจแข็งแกร่งดั่งหินผาของ
ชายหนุ่มกลับสั่นไหวเมื่อเห็นน้ำตาของคนตัวเล็ก

“พลอย...สมเพชตัวเองค่ะ” เธอตอบเสียงสั่น “พลอยรู้สึกเหมือน
เอาตัวเองมาแลกกับเงิน”

“หยุดคิดแบบนั้นนะน้องพลอย” เธอโดนเขาดุอีกแล้ว “ไม่ว่า
เราสองคนจะแต่งงานกันด้วยเหตุผลอะไร แต่ตอนนี้เธอก็เป็นภรรยา
ของพี่ พี่จะดูแลเธอให้ดีที่สุด”

พลอยชมพูร้องไห้หนักกว่าเดิม เธอตื่นตันกับสิ่งที่เธอไม่ควร
ได้รับ ตื่นตันกับความอารีของธีระพัฒน์และละอายกับการขายลูกสาว
กินของครอบครัวเธอเอง

“วันนี้เธอคงเหนื่อยมามาก นอนกันก่อนดีกว่าแล้วค่อยคิดกัน

นะว่าจะเอาอย่างไรกันต่อ”

ธีระพัฒน์จูงมือคนตัวเล็กที่น้ำตาท่วมหน้าไปยังห้องนอน ส่งตัวเธอนอนราบกับเตียงและทิ้งตัวลงนอนข้างกัน หญิงสาวหันหลังให้เขาปล่อยให้ น้ำตาไหลรินลงหมอนจนมันเปียกไปหมด ธีระพัฒน์ได้แต่มองแผ่นหลังเล็กๆ ที่สั้นไหว

เขาไม่อยากเห็นเธอเป็นแบบนี้ เขาเกลียดน้ำตาของเธอ

เหมือนชายหนุ่มเดินเกมผิดพลาดครั้งใหญ่ที่ช่วยโอกาสมัดมือชกให้เธอมาเป็นภรรยาของเขาโดยไม่ถามความสมัครใจเลยสักนิด

เขามั่นใจแค่คนหลงตัวเองที่เชื่อว่า...พลอยชมพูไม่มีวันปฏิเสธเขา เหมือนกับที่ผู้หญิงคนอื่นไม่เคยมีใครปฏิเสธเขาเลยสักครั้ง
แต่มันไม่ใช่...

ธีระพัฒน์ถอนหายใจหนัก เขาขยับเข้าไปสวมกอดคนตัวเล็กจากด้านหลัง ฝั่งจมูกโด่งเป็นสันลงบนไหล่หนาวเย็นของเธอ

“อดทนหน่อยนะนี่องพลอย รอเรื่องราวให้มันผ่านไปสักพัก แล้วเราค่อยมาคุย...เรื่องหย่ากันอีกที”

“จริงหรือคะพี่ธีร์!” ร่างบางพลิกตัวกลับมาอย่างรวดเร็ว ดวงตาวหวานที่ท่วมไปด้วยหยาดน้ำเสกลับเบิกโตด้วยความดีใจ หัวใจชายหนุ่มราวกับถูกกระแทกจนราวรานที่พลอยชมพูไม่ปิดบังรอยยิ้มดีใจของเธอเลยสักนิด

“อืม” เขาโกหก

ทั้งที่อยู่ใกล้กัน แต่ทำไมธีระพัฒน์กลับรู้สึกว่างพลอยชมพูอยู่ห่างไกลจากเขาเหลือเกิน

ธีระพัฒน์ดึงคนตัวเล็กเข้ามาอดแน่น พลอยชมพูตื่นซุกซลักอยู่ในอ้อมกอดของเขาพลงางเงยหน้าขึ้นสบมองนัยน์ตาคมดุ

“แต่ตอนนี้พี่ขอเพียงอย่างเดียว ขอให้น้องพลอยลองเป็นภรรยาที่แสนดีของพี่ จนกว่าจะถึงวันนั้นได้ไหม” ธีระพัฒน์อ้อนวอน

พลอยชมพูลังเลใจ แต่ถึงเธอจะดีอริ้นไปอย่างไร ที่บ่นทะเลียนสมรสก็คงเปลี่ยนไม่ได้ในตอนนี้ เธอคงจะได้แต่รอ และญาติดีกับธีระพัฒน์เอาไว้ พยายามใช้ชีวิตให้มีความสุข...

จนกว่าวันนั้นจะมาถึง

“คะ พี่ธีร์” หญิงสาวตอบรับพร้อมรอยยิ้มหวานที่ทำให้หัวใจของชายหนุ่มชุ่มชื้นไปทุกอณู ธีระพัฒน์กดจูบหนักๆ ลงบนหน้าผาก นวล ก่อนจะดึงเธอเข้ามากอดไว้แนบอก

พลอยชมพู่อดอดเล็กน้อยกับสัมผัสนั้นเพราะความไม่คุ้นชิน แต่ก็ยอมนิ่งเฉยให้ธีระพัฒน์กอดเธอแต่โดยดี ถึงอย่างไรเขาก็ขึ้นชื่อว่า เป็นสามี...เธอก็ควรจะทำหน้าที่ภรรยาของเธอให้ดีที่สุด จนกว่าเธอจะได้รับอิสระของเธอคืนมา

พลอยชมพู่หลับไปแล้ว

เธอหลับตาพร้อมพร้อมกับเสียงลมหายใจสม่ำเสมอ แต่ธีระพัฒน์ไม่อาจข่มใจหลับลงได้ ไม่ใช่เพราะสัมผัสนุ่มลื่นของชุดที่เธอสวม แต่เพราะเรื่องหนักอกที่ยังวนเวียนอยู่ในหัวของเขา

คนตัวเล็กยอมอยู่ในอ้อมกอดของเขาแต่โดยดีแล้ว เพราะข้อเสนอที่เขาโกหกออกไป

ถ้าเธอรู้เข้า...

ริมฝีปากหยักได้รูปขมโยมจุมพิตแผ่วเบาจากหญิงสาวที่หลับสนิท รวากับเจ้าหญิงนิทรา ธีระพัฒน์ได้แต่จ้องมองความงามของใบหน้าหวานอย่างหลงใหล

ใจของชายหนุ่มสั่นอย่างประหลาด เพราะแค่คิดถึงคืนที่ไม่มีเธอ อยู่เคียงข้าง...

ดูเหมือนเขาจะตกหลุมรักคนตัวเล็กนี้เข้าเต็มๆ